

DŽEK
SLEJD

BROJ
88

CENA
150 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

V ŠEJN

NESTAŠNE DEVOJKE

★ SEJN ★

DŽEK SLEJD

NESTAŠNE DEVOJKE

NIŠRO FORUM · OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Š E J N

Broj: 88

V. d. glavnog i odgovornog urednika:

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik:

Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:

Jack Slade

MISCHIEVOUS GIRLS

Recenzija:

Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:

Miloš SIMIĆ

Lektor:

Olivera ŠIJACKI

Tehnički urednik:

Lajoš ILEŠ

Naslovna strana:

Ferenc BARAT

Korektori:

Valerija MILANOVIĆ

Julijana KARDOS

Štampa: 3. IX 1986.

Tržišta: 16. IX 1986.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. V. d. glavnog i odgovornog urednika: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — MISCHIEVOUS GIRLS.

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Šejn je upecao plavog anđela u salunu „Big gejnz” odmah pošto je stigao u Sošon.

Stanovala je u jednoj maloj kući u blizini železničke stanice Union-Pacifika.

Njen krevet je bio širok i kao da je dušu dao da se u njemu vodi ljubav.

Ona mu se predala sa toliko strasti da se Šejn osećao kao da se nalazi na sedmom nebu. Uvek je iznova blagosiljao trenutak kada je odlučio da krene baš u taj salon.

Sve je bilo dobro sve dok prodoran i piskav glas lokomotive nije prekinuo njeno dahtanje.

Trgla se kao da je neko bičem ošinuo.

— To je bio sam pisak lokomotive, ništa drugo — umirivao je Šejn. Međutim, ona osloni svoje male pesnice na njegove grudi.

— Moraš da ideš!

— Zašto? — upita on. — Gde sada u ovo doba noći da nađem sobu u nekom hotelu?

Otrgla se od njega i ustala brzo iz kreveta. Pri prigušenoj svetlosti kerozinske lampe, koja je visila iznad stola, Šejn je ugledao kao izvajano, lepo telo mlade žene. Uvrnula je fitilj do kraja i lampa se ugasila. U prostoriji je nastao mrak.

Žena priđe prozoru. Šejn je ugledao kako je ona razmakla zavese. Gledala je kroz uzani otvor napoju.

Odjednom je kriknula. Šejn zgrabi svoju odeću. Verovatno stiže njen ljubavnik, pomisli on. Ili, možda muž!

Šejn je brzo obukao košulju, navukao pantalone, obavio pojas sa revolverom i na brzinu obuo čizme.

Tog trenutka zakloparaše čizme kroz hodnik i samo minut kasnije neka teška ruka grunu u vrata.

— Spavaš li, Šeri? — zabrunda dubok glas.

Šejn je prvi put čuo njeno ime. On je zgrabio svoju torbu i „vinčesterku”.

— Ko je to? — upita Šeri pospano.

— Do đavola, ko bi mogao biti, nevaljalice jedna! — grmeo je čovek kao planinska oluja. — Otvaraj, ili ću razvaliti vrata! Sigurno je neko unutra, nevaljalice!

Šejn je bio ljut na samog sebe. Oduvek je tvrdio da je najbolje uzeti neku devojkicu iz saluna. S udatim ženama i onima koje imaju ljubavnike uvek iskrсне neka nevolja.

Krenula je prema vratima. Šejn brzo priđe prozoru.

Međutim, đavo je već bio umešao svoje prste u ovu igru. Vrata zaškripaše, začu se prasak i tup udarac drveta o zid.

Svetlo iz hodnika prodrlo je u sobu i on ugleda Šeri kako se vraća nazad, baca se na krevet i pokriva glavu jastukom.

Otvor na vratima se zamračí. Šejn je odmah zaključio da to mora biti neki ogroman čovek, pravi džin.

Pod je cvilo pod pritiskom teških čizama.

Kresnu šibica Plamen za trenutak osvetli široko, bradato lice. Grdosija opsova. Opekao se na cilindar lampe. Sinu svetlost.

Jedan kratak pogled na krevet pokazao je Šejnu da će Šeri, da se pojavi ispod svoga jastuka tek kada sve bude sređeno. Sigurno nije znala da se njena okrugla zadnjica blista na svetlosti lampe i đavolski zavodnički privlači poglede dvojice muškaraca.

Iz grudi džina doprla je neko potmulo krkljanje.

Šejn je sada imao vremena da malo bolje osmotri čoveka.

Bio je skoro za glavu viši od Šejna. Njegove pesnice ličile su na maljeve kojima nabija stubove u zemlju.

Džin više nije bio tako mlad. Kosa na njegovim slepoočnicama bila je seda, a i kroz njegovu gustu bradu probijale su srebrnaste vlasi. U stvari, on je bio suviše star za malu Šeri za koju je Šejn ocenio da ima oko dvadeset godina.

Ogromne pesnice grdosije su se otvarale i zatvarale. Bes je seovao iz malih, crnih očiju koje su bile okružene bujnim veđama.

— Najzad sam vas uhvatio! — viknu on. Pošao je prema Šejnu. — Ako napustiš ovu sobu, onda će to biti u delovima, Hogsete!

II

Šejn je zbunjeno gledao džina. Ono je stavio svoju torbu i „vinčesterku” na pod i ispruži ruku prema džinu.

— Ja nisam Hogset! — izusti on brzo.

Džin zastade. U njegovim sitnim crnim očima ogledalo se iznenađenje. To što je Šejn pružio ruku naljutilo ga je. On nije video da Šejn drži drugom rukom dršku revolvera.

— Mene nećeš prevariti, Hogsete! Znam da imaš veliku njušku i da umeš da se izmigoljiš i iz najtežih situacija. Ali, kod mene s tim nećeš uspeti. Tako ću te izmesiti da ćeš zauvek morati da sklanjaš prste od Šeri!

Šejn je čizmom u stranu stolicu koja se nalazila ispred njega. Ona s treskom udari u krevet.

Šeri promoli glavu ispod jastuka i kriknu.

Šejn pogleda prema vratima. Proklinjao je položaj u kome se našao. Ovo nije bilo baš dobro za posao koji se nalazi pred njim ako već prve večeri skrene pažnju na sebe. Ali, porred džina nije mogao da prođe.

Šejn je vešto izbegao prvi udarac. Ogromne pesnice džina prohujaše kroz vazduh.

Levom rukom Šejn je zgrabio torbu sa patosa, a desnom obuhvati cev „vinčesterke”.

Džin je dahtao.

— Stani, Hogsete! — viknu on.

Krajičkom oka je video kako se Šeri uspravlja u krevetu.

— To nije Rudi, tata! — viknu ona.

Tata? Do đavola, džin je znači bio otac mlade Šeri. Šejn je znao da očevi ponekad mogu da budu mnogo opasniji nego supruzi kad njihove ljubimice bace oko na nekog muškarca.

Džin je zastao i pogledao prema krevetu. Šeri je sada svoje savršene grudi pokrila jastukom.

— To nije Hogset? — uzviknuo je iznenađeno on.

— Ne! On je došao vozom i nema gde da prenoći. Ja sam se sažalila i ponudila mu da prenoći kod mene na onom krevetu.

Prekoputa njenog kreveta nalazio se stvarno još jedan krevet pored zida. Šejn ga brzo pogleda. Međutim, radije bi se zavukao u neku štalu pre nego što bi legao na taj krevet.

Džin ispravi ramena. Njegov pogled je lutao od Šejna do nage devojkice na krevetu.

— Zašto si gola? Zar se ne stidiš da se tako pokažeš pred muškarcem? — grmeo je on.

Ona obori pogled i stavi tanko ćebe preko svojih nogu.

Šejnu je ostao još samo jedan pogled na njene čvrste butine.

— Bio je mrak, tata. On nije mogao da me vidi. Tek kad si ti upalio.

— Nemoj me lagati! — viknu on. — Staklo cilindra je bilo vruće!

— Upravo smo bili ugasili svetlo. Htela sam u mraku da obučem svoju spavačicu kad su se vrata odjednom otvorila.

Džin je murmlao

Šejn nije mogao da shvati šta se ovde dešava. Da li je taj džin stvarno 'oliko glup da proguta laži te male nevaljalice? Nadao se da je tako. Očevi su uvek spremni da prihvate samo ono najbolje kod svojih kćeri.

Džin se okrete prema Šejnu. Koža na njegovom licu koja nije bila pokrivena dlakama bila je crvena kao krv.

— Žao mi je, mister, što sam bio tako grub prema vama — promrmlja on. — Ali, samo kad čujem ime Rudi Hogset, ja pobesnim. To kopile juri za svakom suknjom u Šošonu. A žene su jako glupe i lako nasedaju njegovoj slatkorečivosti i lažima.

— On će me uzeti za ženu, tata — reče Šeri.

— Da je Hogset održao reč i oženio se sa svim devojkama i ženama kojima je to obećao, onda bi on sada imao čitav harem — gundao je džin. — On od tebe hoće samo jednu stvar, dete. Zašto to nećeš da shvatiš?

Šejn je s naporom uspeo da se savlada da se ne isceri. On je video po izrazu lica mlade Šeri da joj je to što Hogset od nje želi mnogo potrebnije negoli dobronamerne reči njenog oca. Taj Rudi izgleda da je najjači jelen među košutama u Šošonu. Šejn je postao radoznao da ga upozna.

Džin se okrete prema njemu i pruži mu ruku koja je ličila na lopatu. Šejn je odmah prihvati snažno i odgovori na

stisak džina da mu grdosija ne bi zgnječio ruku. Jedan mali trzaj na bradatom licu pokazao je da je džin imao nameru da to pokuša da uradi.

— Zovem se Hariken Larsen — reče Džin. — Moju kćerku Šeri već ste upoznali. Možete kod nas prespavati, ali ne na onom krevetu. Tu bi vam se iskrivile kosti. Spavaćete u krevetu moje kćerke Šeri, a ona će spavati kod mene. Kako se zovete?

— Šejn, ali ja ne bih želeo...

Larsen odmahnu rukom.

— U ovo doba više nećete moći da nađete nijednu sobu, Šejne. Grad je preplavljen lovcima na sreću koji misle da tamo gore u Belviju i Kethumu srebro leži na ulici — smejaao se. — Oni su svi ljudi, ali ja sam zadovoljan time. Što ih više dolazi utoliko više zarađuje UP.

Šeri je u međuvremenu obukla spavaćicu i stala pored svoga oca. Ona stidljivo obori pogled kada je kazala. — Laku noć, mister Šejne.

— Hoćete li i vi u Kethum? — upita Larsen.

Šejnu nije promakao vrebajući ton u njegovom glasu.

Šejn sleže ramenima.

— Još ne znam. Nemam neke čvrste planove. Najpre ću da pogledam unaokolo i raspitam se.

Larsenov pogled pao je na Šejnov „remington”. Futrolu je Šejn nosio prilično duboko na desnoj strani. Džin nije rekao ništa, ali Šejnu je bilo jasno da Larsen zna da ima ljudi koji svoj hleb zarađuju revolverom.

— Možemo sutra da razgovaramo dalje — mrmljao je Larsen. — Ja sam prokletu umoran i hoću da spavam. Laku noć, mister Šejne.

On je prosto izgurao svoju kćerku iz prostorije. Vrata su bila prilično oštećena. Gornja šarka visila je samo na jednom zavrtnju na ramu vrata. Larsen je oprezno podigao vrata i zatvorio ih za sobom.

Šejn je još izvesno vreme slušao glasove u susednoj prostoriji, a zatim se skinuo. Ugasio je svetlo i legao. Krevet je još mirisao na Šeri. Kako bi voleo da je ona sada tu pored njega. Njena vatrenost i strastan zagrljaj uzburkaju njegovu krv već i kad samo pomisli na nju.

Ipak, tada se pred njim stvorila slika ogromne pesnice. Larsen je imao nadimak Hariken, orkan, oluja. Svakom bi bolje bilo da taj čovek ne bude njegov neprijatelj.

Posle nekoliko minuta džin je počeo da hrče tako jako kao da je hteo da istesteri čitavu šumu.

Šejn razvuče lice. Stavio je jastuk na uši, ali ni to nije mnogo pomoglo. Skoro da mu je zbog toga promakao lagani šum na vratima.

Taman kada je hteo da zgrabi svoj „remington” koji se nalazio na stolici pored kreveta kad je čuo da je to u stvari, šuštanje nekog tankog štofa. Već nekoliko trenutaka kasnije osetio je mekanu kožu mlade Šeri.

Kliznula je u krevet i pripila se uz njega.

— Ti si poludela — šaputao je on. — Tvoj otac...

Ona se tiho kikotala.

— On hrče kao medved. Kad on jednom zaspi tu nema buđenja do ujutru. Ja od njegovog hrkanja ne mogu da spavam. Ničeg se ti ne boj. Zašto da gubimo vreme.

Njene ruke su kliznule preko njegovog tela.

Šejn obavi ruke oko nje.

Uzdahnula je.

III

— Požurite!

Žena je bila nervozna. Ona je stalno pogledala prema severu. Železničke šine su jasno svetlucale na mesečini.

Dva muškarca su napregli sve svoje snage kako bi jednu šinu koja je bila odvojena od pragova podigli debelim gvozdenim šipkama. Dahtali su i kupali se u znoju. Noć je bila hladna.

— Sto mu gromova, zašto jednostavno ne uzmemo dinamit — reče jedan kreštavim glasom.

Drugi čovek nije odgovorio ništa. Poslednjim naporom uspeći su da podignu šinu i ona s treskom pade sa strane, a zatim zatutnja niz strmi obronak. Žbunovi su se povijali pod njenom težinom. Galama se morala čuti daleko.

— Sada možeš da staviš punjenje na prag — dahtao je čovek, neki džin širokih ramena sa ogromnim snažnim rukama. Njegova kosa imala je srebrnkast odsjaj na mesečini kada je skinuo kapu i rukavom obrisao znoj sa čela. — To su moje šine, Kajle. Ja neću da dižem u vazduh moju svojinu, Kajle.

Drugi odmahnu glavom.

— To je samo peckanje, Sledže — mrmljao je on. — Time ne možeš da baciš UP na kolena. Jednom će nas uhvatiti i upucaće nas. Kad bi mene pitao, ja mislim da bi trebalo da napravimo eksere sa glavama i bacimo u vazduh most preko Kojot kanjona. Onda bi UP zagrizla. Trajalo bi mesecima dok se most ponovo izgradi. A dotle ti možeš mirno da sačekaš kako će se završiti proces u Bois Sitiju.

Sedokosi odlučno odmahnu glavom.

— Most! — povika on. — Pre nego što bih se odlučio da dignem most u vazduh, radije bih otišao i zabio Likoku kuglu u glavu. Znaš li ti koliko je most koštao mene i Harikena? Ne govorim o dolarima. Govorim o znoju i krvi. Gas Džordan, naš prijatelj, tamo je ostavio svoje kosti. A i mene umalo nije koštalo života. Ne, Kajle. Taj most je deo mene. Ko ga digne u vazduh taj će ubiti i mene.

Kajl Meklin sleže ramenima.

— Ti sigurno znaš šta radiš, Sledže — reče on kreštavim glasom. — Ali, ja kažem tebi da nam se Likok i Lenark podmevaju kad vide da smo iščeprkali nekoliko pragova. To će oni zakrpati za vrlo kratko vreme.

Stavlja punjenje — mrmljao je sedokosi džin.

Kajl Meklin se okreće na drugu stranu. Doneo je crnu torbu koju je bio ostavio pored koloseka. Mirnim pokretima počeo je on da stavlja punjenje pored pragova.

— Oče! — čini mi se da čujem topot kopita! — viknu žena. — Moramo da bežimo odavde!

— Šta je, Kajle? — upita džin. — Jesi li gotov?

— Odmah. Samo još da stavim čauru za paljenje.

Džin se okrenuo i pogledao niz obronak prema nekoliko zakržljalih borova za koje su bila privezana tri konja.

S druge strane približavala se prema njemu krhka figura. On je pogleda. Ženino lice bilo je namazano blatom. Njeni beli zubi zasiјаše kada je upitala:

— Gde je Kajl?

Topot kopita je sada mogao jasno da se čuje.

Moralo je biti najmanje dvanaest jahača.

Oni pogledaše gore prema koloseku.

Jedna tamna prilika se kretala unatраške niz obronak.

Zatim blesnu sjajna svetlost kroz noć. Jedna svetla tačka pomerala se uz breg.

Kajl Meklin požuri prema njoj.

Mlada žena i džin su već bili u sedlima.

Uskoro je stigao i Meklin i vinuo se u sedlo svoga konja.

Okrenuli su svoje konje i poterali ih pored zakržljalih borova prema useku u steni jednog brda.

Čuli su divlji krik.

Već sledećeg trenutka padoše pucnji. Tri jahača se sagnuše instinktivno na konjima.

Kajl Meklin oseti kako jedna kugla fijuknu tik uz njegovo uho.

Začuše se krici.

Jahači su otkrili fitilj koji je goreo i poteraše konje dalje od koloseka.

Istog trenutka odjeknu snažna eksplozija. Džinovski plamen suknu u nebo. Kamenje je bilo odbačeno visoko i padalo je u zбunje ili se odbijalo o pragove pored koloseka.

Konji jahača su vrištali. Neki od njih su zbacili iz sedla svoje jahače i pobegli.

— Ne dajte im da umaknu, ljudi! — grmeo je neki prodoran dubok glas.

Kajl Meklin i druga dva jahača bili su stigli do useka u steni.

Dok su džin i žena nastavili da jašu, Meklin je okrenuo svoga konja nazad. Izvadio „vinčesterku” iz sedla i uputio nekoliko hitaca u pravcu gonilaca.

Kroz odjek detonacije čuo je on prodoran krik, ali nije mogao da oceni da li je nekog pogodio. Oblak dima od baruta razilazio se ispred čеvi njegove puške.

Kriknuo je i poterao svoga mrkova što je brže mogao.

Usek je postajao sve mračniji. U uzanom prolazu skoro da se ni prst pred nosom nije mogao videti. Meklin opsova kada je njegov mrkov prošao jako blizu pored stene s leve strane i on udario kolenom u jednu stenu koja je štrčala.

I iza njega i ispred njega čuo se bat kopita.

Ovog puta je bilo gusto.

Krvoločni psi Karla Lenarka im se nikad dosad nisu toliko približili.

Stigao je na kraj uskog prolaza.

Žena i džin su ga čekali.

— Terajte! — viknu on. — Oni su nam za petama.

Poterali su svoje konje ponovo u oštar galop.

Iza njih na izlazu iz prolaza čuli su se šumovi. Neko je viknuo nešto. Pasnuše pucnji.

Džin se trže. Bacio se napred na rog sedla.

Žena prodorno kriknu.

Ona potera svoju riđu omicu pored velikog, snažnog belca koga je jahao džin i uhvati čoveka za ruku.

— Jaši dalje. Venus! — dahtao je on. — Kugla me je samo okrzнула. Neću umreti od toga.

Pluća konja su se nadimala dok su se peli uz strmi obronak koji se isprečio ispred njih.

Džin se s naporom održavao u sedlu. On se jako klatio i da Meklin nije prebacio uzdu preko njega on bi pao s konja.

Najzad su stigli do kraja strmog obronka i nestali iza zaobljenog vrha.

Pucnji su se sada čuli samo prigušeno.

Oni nisu dali konjima da predahnu.

U brzom galopu jurili su oni niz skoro ravan obronak prema jednom delu predela koji je bio obrastao žbunjem u kome je raslo i drveće. Žbunovi su bili visoki i štitili ih od pogleda tako da su se ovde osećali sigurnim.

Meklin je sada jahao napred. On je skrenuo na jednu usku divlju stazu, koja je vodila kroz sredinu žbunja.

Žena je tahala poslednja. Široko otvorenih očiju gledala je u leđa džina koji se klatio u sedlu.

Ipak, on nije pao s konja. Grčevito se držao za rog sedla.

Kada su ostavili za sobom žbunje žena potera svoju omicu do belca. Kriknula je. Levi rukav džina bio je taman od krvi.

— Kajle! — viknu ona uzbuđeno. — Tata je pogođen. Mi moramo stati.

Meklin naglo povuče uzde svog konja i okrete se u sedlu.

— Ako sada stanemo onda ga više neće boleti i neće mu biti potrebno previjanje, jer će nas ti krvoločni psi upucati sve kao prerijske zečeve — ljutio se on.

— Kajl je u pravu — promrmlja džin. — Još nisam gotov, Venus. Izdržaću i ostali deo.

Meklin je ponovo jahao dalje. On je stao pored jedne stene koja je štrčala pred njima visoko prema crnom noćnom nebu.

Mesec se bio sakrio iza tamnih oblaka.

Daleko je odjekivao topot kopita koja su udarala o tlo koje je ovde bilo stenovito.

Gonioci predoše preko zaobljenog vrha brežuljka.

Mogli su se čuti glasovi.

Zatim jahači pojuriše niz obronak i uputiše se prema žbunju. Međutim, nisu našli divlju stazu. Njihove psinke čule su se čak ovamo do stene pored koje su jahali Meklin, Venus i džin. Konji su sada išli korakom.

Šuštanje nekog vodopada nadjačalo je uskoro sve ostale

šumove i glasove. Litl Vud River probijala je ovde sebi put kroz stene.

Kajl Meklin potera svoga konja prema jednom penušavom vodopadu i ubrzo je nestao iza vodene zavese.

Žena ostade pored džina. Nagnula se iznad njega i uzela uzde belca u svoje ruke. Oprezno je jahala za Meklinom.

Osetila je kako joj odeća postaje mokra. Ipak, nije uopšte obraćala pažnju na to. Mislila je samo na svoga oca koji je gubio sve više krvi.

Ispred žene kresnu šibica. Pojavio se plamen.

Meklin je upalio baklju. Crvenkasta svetlost ispunila je prostoriju. Bila je to pećina sa čijeg svoda je neprestano kapala voda.

— Možeš li još da izdržiš? — upita Meklin promuklim glasom.

Džin podiže glavu.

— Do đavola, jašite dalje! — progundā on.

Gvozdene potkovice zveckale su, udarajući o tvrdo kameno tlo. Na svetlosti koju je širila baklja konji i jahači su bacali smešne senke po vlažnim zidovima.

Na kraju pećine morali su da sjašu.

Žena se odmah našla pored džina i pomogla mu da sjaše. On se sada nije odupirao da mu ona pomogne. Kašljao je. Njegova leva ruka visila je mlitavo.

Proveli su konje kroz jedan nizak prolaz. Između roga sedla na belcu i visine izlaza bilo je prostora još samo za širinu šake.

Mesec je svojim žućkastim zracima osvetljavao dolinu koja se ukazala pred njima.

Meklin ugasi baklju i stavi je u jedno udubljenje u steni.

Levo od njih na jednoj blago uzvišenoj zaravni nalazila se jedna prosta drvena koliba. Iza nje su bili štala i koral.

Džin je teško disao. Znoj je potokom tekao niz njegovo lice i sa čela se slivao u oči.

Uspeo je da stigne do kolibe.

Žena predade uzde konja Meklinu. Pomogla je džinu da uđe unutra. Stavila ga je na jednu stolicu, a zatim požurila da upali lampu i založi vatru u šporetu da bi ugrijala vodu.

Vratila se s makazama natrag kod džina koji je presa-mičen sedeo na stolici i gledao svoju levu ruku.

Žena mu pažljivo skide jaknu.

Stegla je usne kad je ugledala krvavi rukav košulje koja je bila prilepljena za ruku. Rasekla je makazama.

Rana je još uvek krvarila.

Jasno se videla velika krvava brazda koju je napravila kugla.

Žena odahnu. Na sreću rana nije izgledala toliko loše kako se po jakom krvarenju moglo zaključiti.

Donela je zavoj, očistila brižljivo ranu i čvrsto je stegla zavojem.

— Najbolje je da legneš, tata — promrmlja ona. — Izgubio si mnogo krvi. Ali možemo reći da je sreća što te nije ta prokleta kugla pogodila na nekom još opasnijem mestu.

Kajl Meklin uđe u kolibu.

— Loše? — upita on.

Žena odmahnu glavom.

— To je, u stvari, jedna brazda koju je napravila kugla koja ga je okrzнула — objasni ona. — Samo moramo paziti da se rana ne zagnoji.

Meklin promrmlja nešto sebi u bradu. Otišao je do mesta gde se nalazi sud sa vodom i napio se okrepljujuće tečnosti.

Zatim se vratio do stola i seo. Njegov pogled je lutao između mlade žene i džina na ležaju.

— Danas nas je Lenark skoro sredio, Sledže — reče on promuklim glasom. — Uskoro nećemo moći da se usudimo da izađemo iz naše doline ako se i dalje tako dugo zadržavamo na šinama. Prokletstvo, zašto ne poslušaj mene? Mi moramo udariti munjevito i nestati bez traga i glasa. Staviti dinamit, zapaliti fitilj i hvataj maglu. To neće trajati više od deset minuta. Lenark je u međuvremenu svuda postavio svoje ljude.

— Ne želim da dižem u vazduh svoju sopstvenu železnicu, Kajle — krestaо je džin.

— Ali ovo što smo mi dosad uradili nije ni kao buva pecnulo UP i nikad joj neće toliko naškoditi da bi nešto pred-uzela. Ti bi stvarno trebalo da digneš most u vazduh. Možeš ga posle ponovo izgraditi kada UP popusti.

— Nikad moj most neće biti dignut u vazduh! — reče džin i uspravi se. Njegove zelenkaste oči su sevale prema Meklinu. — Ako si nezadovoljan sa onim što ja radim onda možeš ići, Kajle — reče on grubo.

Kajl Meklin steže usne. Iz uglova svojih očiju posmatrao je Venus Karpenter, koja je stajala pored šporeta i trudila se da ostavi utisak kako nije čula reči njenog oca.

Meklin proguta pljuvačku.

Do đavola, ja sam idiot, pomisli on. Bio je besan kao raz-jareni bivo. Stavljam život na kocku za nju, a šta imam od toga? Venus ne kaže ne, ali ne kaže ni da.

Gledao je ženina leđa.

Bio je lud za njom. Možda je bilo lepših žena od nje, ipak on nije želeo nijednu drugu. Sjaj njene crne svilenkaste kose koja se presijava, zelenkaste oči, mali nos i čulna usta ne daju mu mira ni u snu. Samo ga je jednom poljubila. Kratko i površno. Bilo je to znak zahvalnosti što je spasao život njenom ocu Sledžu Karpenteru.

To je bilo suviše malo za čoveka kakav je bio Kajl Meklin.

On je hteo da mu se Venus preda. Osećao je kako njegova žudnja za njom raste iz dana u dan. Kad-tad staviće je pred odluku. Dugo nije mogao da čeka.

Venus Karpenter se okrete. Prišla mu je i stavila svoju desnu ruku na njegovo rame. Njen dodir prođe kroz celo njegovo telo.

— Ti moraš razumeti tatu, Kajle — reče ona tiho. — Most je njegovo životno delo. On ne veruje da bi mogao još jednom da ga izgradi.

— Ali, ovako dalje ne ide, Venus — izusti on. — Danas

smo imali sreće. Da je Lenark došao samo malo ranije i da eksplozija nije zbunila njegove ljude, mi bismo verovatno svi troje bili mrtvi ljudi.

Ona klimnu glavom.

— To je tačno, Kajle — reče. — Možda si ti u pravu i mi bismo stvarno trebalo da budemo brži. Udariti i nestati!

Okrenula se prema svom ocu.

— Ako nekoliko šina upropastimo to nije ništa, tata. Njih ćemo lako ponovo nabaviti ako proces protiv UP bude rešen u tvoju korist.

Sledž Karpenter joj nije odgovorio. Kroz poluzatvorene očne kapke gledao je on svoju kćerku i Kajla Meklina.

Ono što je video nije mu se dopalo.

On je jako dobro znao da Meklin žarko želi Venus. Ali, ona nije htela njega. Ona doduše nije nikada ništa rekla, ipak Sledž Karpenter je jasno osećao da je ona ljubazna prema njemu samo zato što joj je bio potreban.

— Ja sam umoran — mrmljao je on. — I vi treba da idete na spavanje.

Okrenuo se prema zidu.

Izvesno vreme je osluškivao, ipak Venus i Meklin nisu više razgovarali.

IV

Šon Likok imao je najveću i najlepšu kuću u Šošonu.

Šejn tiho zviznu kroz zube kad se našao ispred velike kapije od kovanog gvožđa koja je bila ispred prednje bašte. U njoj su bila urezana slova U i P.

Šon Likok nije krio da za svoje bogatstvo ima da zahvali Union-Pacifiku.

Šejn otvori kapiju i uđe unutra.

Ugledao je jednog čoveka koji je izašao iz kuće i stao na verandu.

Momak je bio revolveraš. Šejn je to odmah poznao. Jedan od onih koji vole da se prave važni i koji nisu krili čime se bave.

Momak je nosio jedan niklovani „pismejker” sa drškom od slonove kosti u duboko izrezanoj futroli u čijoj koži su bile utkane srebrne niti.

Imao je crnu kosu koja je bila glatko očešljana nazad. Koža mu je bila tamna. Ako se Šejn nije prevario onda se pred njim nalazio melez.

Šejn priđe verandi čiji je krov bio poduprt belim stubovima.

Revolveraš priđe do ivice i stade iznad stepenica.

— Šta želite? — upita on neljubazno.

— Hteo bih da razgovaram sa mister Likokom — odvrati

Šejn. — Zovem se Šejn.

— Da li je sastanak ugovoren?

— Da.

— Čekajte ovde.

Momak se okrenuo i ušao u kuću.

Šejn se osvrnuo unackolo.

Kuća se nalazila nešto malo uzvišena na jednom brežuljku. Od nje se pružao dalek pogled tamo dole do reke i do koloseka Union-Pacifika. Železnička stanica je za poslednje dve godine bila jako mnogo proširena otkako je UP preuzela „Oregon Šot Lajn“ koja je vodila do granice Ajdahoa za Oregon pored reke Snejk Rivera. Odatle su kompanije „Oregon Rejlvej“ i „Navigejšn kompani“ imale dalje liniju za Portland.

Šejn je dobio zadatak od Sedme brigade u Solt Lejk Siti-ju. U Ogdenu se sastao sa Džejom Guldrom, gazdom Union-Pacifika, i on je Šejnu saopštio neke činjenice koje je trebalo da mu pomognu da izvrši svoj zadatak.

Od Šošona je neki čovek po imenu Sledž Karpenter izgradio železničku prugu gore u brda do Kethuma kada je tamo pronađeno prvi put srebro. On je za to dobio licencu od Union-Pacifika bez koje ne bi mogao da priključi svoju prugu na „Oregon Šot Lajn“. Ipak zatim, kada je pruga do Kethuma skoro bila izgrađena. UP je saznala da se s njom može zaraditi dobar novac. Guld je poslao čoveka po imenu Šon Likok u Šošon da sa Sledžom Karpenterom razgovara o kupovini pruge.

Likok je imao uspeha. Karpenter je prodao prugu daleko ispod cene. Kako je to Likok uradio to je Guldu bilo svejedno.

Međutim, u poslednje vreme učestali su napadi na prugu za Kethum. Dosad ljudi nisu bili oštećeni, ali dolazi do kašnjenja u transportu koja su imala za posledicu konvencionalne kazne koje se plaćaju rudnicima u Kethumu i Belviju.

Likok očigledno nije mogao da spreči napade. On je dosad već dvaput odbio kada mu je Guld predložio da pošalje nekog od maršala koji će razjasniti o čemu se tamo radi.

Najzad je Guldu bilo svega dosta. Obratio se jednom senatoru i on ga je uputio jednom čoveku iz Ministarstva unutrašnjih poslova.

Tako je Šejn došao u Oregon i tu se sastao sa Džejom Guldrom.

Revolveraš se vrati.

Po njegovom licu Šejn je odmah primetio da će biti nevolja na pretek.

— Mister Likok vas ne poznaje! — viknu momak. — Vi sada možete da uhvatite put pod noge i otrčite nazad u grad što vas brže noge nose. Inače se može desiti da vas stigne kugla i da zagrizete travu iz koje se više nikada nećete podići svojom snagom.

Šejn se isceri

On je stupio jedan korak prema verandi. Znao je da će revolveraš reagovati. Nije mu bilo teško da iznenadi momka.

Pre nego što je niklovani „pismejker“ bio izvučen iz futrola, revolveraš je već gledao u cev Šejnovog „remingtona“.

— Nadam se da si brz i na nogama — rekao je Šejn.

Momak preblede. Izgledalo je da razmišlja da li da ipak zadrži stranca, bez obzira na revolver koji je đavolski opasno bio uperen u njega.

Ipak, izgleda da mu je razum došapnuo da će biti bolje ako popusti, ukoliko želi da ostane u životu.

Šejn se pope uz stepenice na verandu.

— Šta je bilo Čučilio? — viknu neki glas iz kuće.

Dakle, momak se zvao Čučilio.

— Apač? — upita Šejn i isceri se.

— Navaho — odvrati revolveraš.

On je hteo da okrene glavu i da dovikne nešto u kuću, međutim, Šejn mu je dao znak da ćuti da ga uvede u kuću.

Čučilio steže usne i okrete se. Na njegovim čizmama zveckale su mamuze.

Šejn je išao odmah iza njega.

Dnevna prostorija u kući bila je ogromna. Ispred visoke tavanice visio je jedan veliki točak koji je bio prepravljen u luster. Kroz velike prozore prodirala je svetlost unutra.

Iz jedne grupe koja je sedela ustao je jedan čovek.

Šejn je odmah znao da to mora biti Šon Likok mada ga nikada nije video čak ni na slici.

Likok je imao plavu kosu koje se pomalo presijavala u crvenkasto. Nije mogao da porekne svoje irsko poreklo. Njegove oči bile su svetle, obrve skoro bezbojne. Na licu je imao pege koje su se uglavnom nalazile oko kratkog nosa.

Likok je delovao neupadljivo, ali Šejn se nije mogao prevariti tako lako. To što je čuo o tom čoveku, bilo je sve drugo nego bezazlenost.

— Šta to treba da znači, Čučilio? — viknu plavi čovek ljutito. — Rekao sam ti da ne poznajem tog čoveka i da ne želim da razgovaram s njim.

Šejn gurnu revolveraša u stranu.

— Ali, ja želim da razgovaram s vama, mister Likok — reče on hladno.

Lice plavog čoveka obli rumenilo tako jako da se pege sada skoro nisu ni primećivale.

— Ko ste vi?

— Šejn. Zar vam Čučilio to nije rekao?

— Ja vaše ime nikada nisam čuo. Šta hoćete od mene? Kažite i gubite se!

— Loše ste raspoloženi, mister Likok — reče Šejn i razvuče lice u osmeh.

— Da, nisu mi sve koze na broju, dugajlijo — progunda Likok mrzovoljno kao razdraženi planinski grizli. — Recite već jednom šta želite?

— Hoću da vam pomognem — odgovori Šejn mirno.

Likok sastavi obrve. Namrštio se kao zlo vreme.

— Meni da pomognete? Vi? Pa to je da čovek napuni gaće od smeha. Do davoia, meni pomoć nije potrebna! Smesta da ste dali petama vetar i da vas moje oči više nikada ne vide. Inače, progutaće vas pomrčina.

Šejn se seti onoga što mu je Šeri Larsen preko noći ispričala.

Šeri je povelala Šejna sa sobom, jer je htela da se osveti Rudiju Hogsetu. Ona je nekako saznala da je Rudi našao neku novu vatru u Šošonu. U stvari, ona je mislila, pošto Rudi zna

sve žene u Šošonu da će se odlučiti za nju kao najbolju. Ali je zaboravila gospođu Morin Likok, jednu izuzetno privlačnu ženu.

Pošto se gospođa Likok udala mlada za najbogatijeg čoveka u gradu, Šeri je uopšte nije smatrala svojom konkurentkinjom. Ipak, brak gospođe Likok izgleda da nije bio srećan. To je bila povoljna prilika za Rudija Hogseta da pruži svoje šape prema toj lepoj ženi. Po mišljenju Šeri on je i uspeo da pronađe put do nje. Da li Likok zna nešto o tome, Šeri nije mogla da kaže. Ona sama se čuvala od toga da mu to prebaci. Mada je grdila Rudija, ipak nije želela da ga nađu negde sa kuglom u leđima.

— Još jednom vam kažem, čoveče, meni pomoć nije potrebna — ponovi Likok.

— Ali, Džej Guld je drugog mišljenja, mister Likok.

Ime pogodi čoveka kao udarac biča. Trgao se.

— Guld?

— Sada kažite da i njega ne poznajete — reče Šejn podrugljivo.

— Naravno da poznajem mister Gulta — reče Likok kreštavim glasom. — Kako to da je on mišljenja da je meni potrebna pomoć? I, kakve vi veze imate s tim?

— Da li zaista teško shvatate, ili se samo pretvarate, mister Likok? — upita Šejn zadovoljno. — Na pruži za Kethum stalno se vrše napadi i kvari se kolosek. Vi dosad niste bili u stanju da to sprečite. Mister Guld je izgubio strpljenje. On želi da se vrati mir. Nevolje u vašoj oblasti nisu dobra stvar za UP.

— To i ja sam znam — dahtao je Likok. — Ali, to nije tako jednostavno kako mister Guld zamišlja. Revolveraša kao što ste vi ja imam dovoljno. Mi čak i znamo ko je odgovoran za te napade. Međutim, taj čovek i njegovi pomoćnici uvek nestanu bez traga i glasa. Kao da ih je zemlja progutala. Mora da imaju neko dobro skrovište gore u brdima.

— Vi znate ko je odgovoran za napade? — upita Šejn iznenađeno.

— Da, Sledž Karpenter.

— Raniji vlasnik, zar ne? — upita Šejn. — Čini mi se da je on prodao prugu Union Pacifiku. Zar niste s njim sklopili ugovor.

— To sam ja učinio. On je potpisao, ali se preračunao. Tvrdi da sam ga prevario. Međutim, ja mogu da pokažem ugovor o kupovini. On sa svojim procesom neće uspeti.

— Proces? — začudi se Šejn. — O tome mi Džej Guld u Ogdeni nije ništa pričao.

Likok klimnu glavom.

— Karpenter je u Bois Sitiju podneo tužbu protiv UP i protiv mene. On je izneo čudne stvari i pokušava prljavim trikovima da ponovo postane vlasnik pruge, mada je UP nju isplatio.

Ovde izgleda da je nešto trulo, pomisli Šejn.

Ta stvar nije baš tako jednostavna kako je predstavio Džej Guld u Ogdeni.

Hteo je dalje da pita Likoka, kada je čuo neki šum ne-
daleko od sebe.

On je podigao glavu i pogledao gore prema galeriji.

Neka žena nagnula se preko ograde.

Šejn je ugledao lice od koga čoveku zastaje dah. Ono je
bilo uokvireno gustom dugom kosom. Tamne obrve i usta boje
trešnje naglašavali su vatru u toj pesmi od lica.

Pogledali su se nekoliko sekundi.

Šejn nije mogao da sakrije da mu je od pogleda na tu
lepu ženu zastao dah. Pomislio je na Rudiju Hogseta i sada je
mogao da razume zašto mu je ta žena uzburkala krv.

— Šta je ? — reče Šon Likok i koraknu napred da bi
i sam mogao da uperi pogled gore na galeriju.

— Morin! — viknu Likok. — Šta hoćeš?

— Čula sam glasove, dragi — odvrati ona mazno. — Zar
nećeš da mi predstaviš tog visokog čoveka?

Naglasila je reč „visok” jako upadljivo i Šejn je video
kako je Likok, koji je bio za glavu niži od Šejna, stisnuo ne-
zadovoljno usne.

Ona nije sačekala njegov odgovor nego je krenula niz za-
vojite stepenice.

Kada je Šejn video i ostalo na njoj, bio je ubeđen da
odavno nije video tako lepu ženu.

Imala je na sebi kućnu haljinu sa dubokim izrezom i iz-
gleda da se nimalo nije ustručavala što je njena haljina ispred
osvetljenog prozora bila sasvim providna.

Imala je fantastičnu figuru. Velike, čvrste grudi sijale su
se u izrezu haljine i davolski opasno privlačile Šejnov pogled.

Osmehnula je i pogledala ga zelenim očima bez ikakvog
ustručavanja.

— On se zove Šejn — reče Šon Likok besno. — A sada,
odlazi gore.

Ona ga je pogledala kratko i Likokovo lice oblila je tam-
nocrvena boja.

Zatim je pogledala Šejna.

Njena ramena se pokrenuše lagano i izrez na njenoj ha-
ljini se još više proširi.

Rudiju Hogsetu sigurno nije bilo teško da osvoji ovu ženu
koja se prosto nudi.

Šejn je odmah shvatio da Morin Likok nije više zadovolj-
na svojim mužem. Ona je to njemu otvoreno pokazivala. I nije
joj značilo ništa to što su tu prisutni mladi revolveraši i jedan
stranac.

I momak iza Šejna imao je muke da obuzda svoja čula.

Kada je Šejn video poglede kojima je on gutao gospođu
Likok, bilo mu je jasno da nijedan čovek u njenoj okolini ne
može da joj odoli.

Stavila je svoju ruku na Šejnovu mišicu.

— Zar nećete da mi kažete, šta želite od moga supruga?
— upita ona zavodničkim glasom.

— Ne, madam — odgovori on. — To se tiče samo vašeg
supruga i mene.

Za trenutak je bila zabezeknuta. Njena ruka pusti Šejna. — Ja nemam nikakvih tajni pred svojim suprugom — reče ona oštro.

— Ali ja ih imam pred vama, madam — reče Šejn mirno.

Pogledao je pored nje u Likoka koji je uzbuđeno gutao pljuvačku. Očigledno je očekivao da će i Šejn podleći čarima njegove neobično lepe žene kao ostali muškarci.

— Želeo bih da razgovaram s vama u četiri oka, mister Likok — nastavi Šejn pošto su svi ćutali.

Son Likok se neprimetno isceri. Radovao se što je njegova supruga besna.

Šejn je očekivao da će žena svojim dugačkim noktima da mu izgrebe lice. Ipak, ona se savladala. Iz njenih zelenih očiju sinulo je stotinu otrovnih munja kada se okrenula i prišla stepenicama.

Na prvoj stepenici je zastala i okrenula glavu nazad.

— Učinićeš mi jednu uslugu, Čučilio, dok dvojica džentlmena budu vodili taj važan razgovor — reče ona oštro.

Momku pocrveneše uši.

On kratko pogleda prema Likoku, ali nije sačekao da on kaže da se slaže.

Šejn je video kako Čučiliove ruke lepršaju dok je koračao uz stepenice.

Šejn se okrete prema Likoku i nasmeši se.

Irac je još uvek gledao svoju ženu koja se udaljavala. Bio je besan i uznemiren. Očigledno se pitao šta Morin name-rava da uradi sa mladićem revolverašem.

— Na putu za Šošon čuo sam da je taj Karpenter imao partnera — reče Šejn.

Likok klimnu glavom, ne odvajajući svoj pogled od stepenica.

— Hariken Larsen — promrmlja on.

— Larsen? — upita Šejn. — Ja sam mislio da on radi za vas?

— I radi — odvrati Likok. — Larsen je pametan čovek. On je još od samog početka znao u kom grmu leži zec. Ne može neko da se odupire jako dugo jednom tako moćnom udruženju kako je UP. Na kraju, takav neki tvrdoglavko uvek izvuče deblji kraj. Larsen je to na vreme osetio. Još pre nego što je Karpenter potpisao ugovor sa mnom, Larsen je svoj deo prodao Karpenteru.

— Onda Hariken Larsen mora da je bogat čovek — zaključí Šejn. — Ja sam ga video jutros na železničkoj stanici. Ako se ne varam on radi za UP kao vozovođa. Kako to ide jedno s drugim?

— Pitajte Larsena — mumlao je Likok. — Celog svog života bavio se lokomotivama. Bez tih mašina ne bi mogao da živi, bar tako on tvrdi. Osim toga, izgleda da mu je ta druga za Kethum, koju je izgradio zajedno sa Karpenterom, prirasla za srce.

— U kojoj oblasti su tvoji ljudi izgubili trag Karpentera? — raspitivao se Šejn.

Kod Kojot Benda — odvrati Likok. — Blizu Kojot kanjona

ako dolazite iz Belvija. Tamo je zemljište ispresecano stenama i obraslo žbunjem i ima hiljadu mogućnosti da se nekoliko ljudi lako sakriju.

— Nekoliko ljudi? — začudi se Šejn. — Zar Karpenter nije sam?

— Moji ljudi su otkrili tragove nekoliko konja — obavesti ga Likok. Pogledao je zamišljeno Šejna. — Ne razumem celu tu uzbunu. Karpenter mi ne zadaje nimalo glavobolje. Šteta koju on pravi je neznatna.

— Guld je govorio nešto o konvencionalnim kaznama koje UP mora da plaća rudnicima zbog kašnjenja transporta.

Likok odmahnu rukom.

— To je samo jedna mrvica onoga što mi na ovoj pruži zaradujemo. U kalkulaciji cene su već unete i konvencionalne kazne. Za mene je zagonetka, kako to da se mister Guld bavi takvim sitnicama. On sigurno ima važnijih poslova.

— Zato je i poslao mene, mister.

Likok nabra obrve.

— Vi ste to dosad tvrdili, Šejne. A kako stoji stvar, možete li to nečim potvrditi? Imate li nešto što može dokazati da ste ovamo u Šošon došli po nalogu mister Gulta?

— Razume se — reče Šejn i izvadi iz džepa jedno pismo Džeja Gulda, predsednika Union-Pacifika.

Likok se uozbilji.

— Dobro, Šejne — reče on. — Ako vam nešto bude potrebno, kažite.

Prestao je da govori i uperio pogled u vrata.

I Šejn je čuo topot kopita ispred kuće.

Već nekoliko trenutaka kasnije čuli su se teški koraci preko verande, a zatim su se vrata naglo otvorila.

Neki surov, mračan tip, sav pokriven prašinom, stajao je raširenih nogu u vratima.

V

Čovek je imao sive hladne oči koje su oštro gledale u Šejna.

Polako je zatvorio vrata za sobom i prošao kroz prostorijsku dugačkim koracima.

Šejn ga nije ispuštao iz vida. Ipak, i pored toga je krajičkom oka primetio da se Likok zadovoljno iscerio.

Tri koraka ispred Šejna čovek stade. Na sebi je imao debelu kariranu jaknu od vunenog štofa. Bila je pokrivena prašinom. Na njegovoj dečnoj lopatici nalazila se futrola iz koje je virila drška armijskog „kolta”. Nasuprot Čučilijin ovaj tip je sigurno umeo da barata opasnom pucaljkom.

— Ko je ovo, Šone? — upita on grubim glasom.

— Zove se Šejn, Karle — odvrati Likok ravnodušno. — Mister Guld ga je poslao da sredi Karpentera kad već to nisi uspeo da učiniš ti.

Čovek ispruži glavu napred.

Sa očima koje su se nalazile duboko u očnim dupljama i iskrivljenim, dugačkim kukastim nosom ličio je na gladnog lešinara.

— Da li je to reka neslana šala, Šone? — viknu on. — Ti znaš da se Karpenster nalazi u brdima kao niko drugi. Sinoć ga umalo nismo uhvatili kad je digao u vazduh jedan deo koloseka. Ovog puta smo ih dobro videli na mesečini. Čarli tvrdi da je pogodio jednog od njih.

— I opet su umakli, zar ne? — upita Šejn.

Revolveraš zapeni od besa.

— Nije mi potreban nikakav kontrolor, Šone! — viknu on. — Ako ovog nitkova ne oteraš do đavola ja ću pokupiti svoje prnje!

— Ne dozvolite da vas zadrži — reče Šejn.

Revolveraš ponovo ispruži glavu napred.

Njegova desna ruka njihala se oko drške armijskog „kol-ta”.

— Ne podnosim tipove kao što ste vi, Šejne! — viknu on. — U većini slučajeva tu je samo jedna velika pogana njuška koja zna porešto da kaže, ali ništa drugo. Šta je, Šone? Da li ga izbacuješ napolje ili ne?

Likok je bio već stupio nekoliko koraka u stranu. On sleže ramenima.

Šejn je čuo gore iznad sebe na galeriji neko tiho škripanje. Nije podigao glavu, ali je znao da je Čučilio stajao na galeriji i da je bio spreman da pomogne ako ovde dole dođe do borbe.

Šejn stupi dva koraka nazad tako da je sada stajao ispod galerije.

Revolveraš ispred njega je to shvatio kao kukavičluk i u njegovim sivim očima sevnu iskra pobede.

— Ne mogu ja da se oglušim o naredbu mister Gulda, Karle — reče Likok otegnutim glasom. — Ali, na kraju krajeva, ja ne mogu da ti zabranim da se obračunaš sa Šejnom, ako imate da sredite neke lične stvari.

Kučkin sin, pomisli Šejn besno.

Revolveraš je reagovao već sledećeg trenutka.

Mada je Šejn bio očekivao ipak je morao da upotrebi svu svoju brzinu da bi ga preduhitrio.

Čovek je bio pravi majstor u baratanju svojim pištoljem. Pucnji prasnule jedan za drugim.

Šejn se gornjem delom tela pokrenuo malo u stranu. Osetio je kako je kugla fijuknula pored njegovog levog ramena. A zatim je video kako revolveraš, lica iskrivljenog od bola, ispušta armijski „kol-ta”.

Dim baruta pušio se iz Šejnovog „remingtona”. Cev njegovog revolvea sada je bila uperena u Šona Likoka koji je bio bleđ kao krpa i gledao čas u revolveraša, čas u Šejna.

— Kako se zove ovaj čovek? — obrati se Šejn Likoku.

— Karl Lenark — odgovori Irac.

— Imao si sreće što sam jutros ustao na desnu nogu iz kreveta, inače bi ti sada imao rupu u čelu — reče Šejn revolverašu. A zatim se obratio Likoku. — Kažite Čučiliju da i

on siđe dole. Najbolje je da svoj top ostavi gore ako ne želi da ga snađe neka nevolja.

— To... to je bio neki nesporazum, Šejne — mucao je Likok. — Lenark je prokletu osetljiv kad se radi o njegovoj časti. Da li biste hteli da radite zajedno s njim?

— Sada više ne — odvrati Šejn. — Šta ćete vi s njim raditi mene ne interesuje. Međutim, ako mi se još jednom ispreči na putu vi ćete biti odgovorni, mister Likok.

Čuli su se koraci na stepenicama.

Čučilio je silazio. On je stvarno ostavio svoj kitnjasti revolver gore na galeriji.

Šejn vrati svoj „remington” u futrolu.

Krenuo je nekoliko koraka napred i gurnuo nogom Lenarkov revolver u stranu.

Revolveraš je držao svoju desnu ruku.

Šejnova kugla pogodila ga je jako blizu lakta s donje strane. Rukav karirane jakne već je bio natopljen krvlju.

— Šta ćete sada raditi, Šejne? — upita Likok kreštavim glasom.

— Raspitacu se malo unaokolo — odvrati Šejn. — Imam nameru da razgovaram i sa Larsenom. Ako je on bio Karpen-terov partner onda će on znati da mi ispriča ponešto o njemu.

Likok odmahnu glavom.

— Taj trud možete uštedeti sebi, Šejne. Da Larsen i ne radi za UP on nikađa neće odati svoga drugara.

Šejn nije ništa odgovorio na to. Prišao je vratima i otvorio ih. Kada se još jednom okrenuo ugledao je ženu kako stoji gore na galeriji. U njenim zelenim očima sevale su iskre od besa. To se moglo videti čak i sa ovako velike daljine. Bilo je jasno da je navikla da ljudi padaju na kolena pred njom čim ih pogleda svojim lepim očima i osmehne im se. Šejn je bio tvrd orah za nju i ona je bila ljuta kao divlja mačka što nije uspela da osvoji srce tog visokog čoveka.

— To što sam rekao za Lenarka važi i za Čučilija, mister Likoke — reče Šejn glasno. — Dok ja budem tražio Karpen-tera, vi i vaši ljudi se nemojte mešati u tu stvar. Jeste li razumeli?

Niko nije ništa odgovorio. Likok je stajao ukrućeno i gledao Šejna. Čak ni glavom nije mrdnuo.

Šejn izađe na verandu i zatvori vrata za sobom.

Rado bi saznao šta njih trojica kažu na sve što se dogodilo i što će se tek dogoditi. Likok mu nije ličio na čoveka koji se tako lako miri sa sudbinom. Naprotiv, izgleda da se iza njegove ljubaznosti krije lukavost i prepređenost.

Bar je za izvesno vreme Lenark bio izbačen iz suroja. To je u neku ruku umirivalo Šejna. On je Lenarka ubrajao u one tipove koji samo jednom pucaju u svoga protivnika spreda. Kad osete da su slabiji od nekog onda ga čekaju u zasedi ili mu pucaju u leđa.

Šejn nije imao nameru da odmah navrat-našos bane u kuću Harikena Larsena. Osim toga, džin je bio na putu vo-
zom za Kethum i vratiće se tek kasno uveče.

Šejn pomisli na Šeri.

Ipak, valjda ima još ljudi u Šošonu koji mu sigurno mogu ispričati nešto o Sledžu Karpenteru.

Sledž. To ime je samo po sebi nešto govorilo. Sledž je težak kovački čekić Karpentera ne bi tako nazvali da je on neka grančica od čoveka ili samo običan muškarac.

Sledž Karpenter i Hariken Larsen! Teški čekić i orkan! To je morao biti davolski snažan par divova.

Šejn je razmišljao o Larsenu. On ga je video kratko i malo je razgovarao s njim. Larsen nije ličio na čoveka koji će ostaviti na cedilu svog dobrog prijatelja i starog partnera.

Nešto se u celoj toj priči nije slagalo.

Zašto mu Džej Guld nije ispričao o procesu koji je podigao Sledž Karpenter u Bois Sitiju? Šejn nije verovao da gazda UP ne zna ništa o tome. Možda Guld njega nije poslao ovamo da razjasni napade na prugu nego da stane na rep Likoku? I, tako će i biti. Međutim, ako je tako, zašto Guld odmah od samog početka nije igrao otvorenih karata?

Šejn nije našao odgovor na svoje pitanje.

Neraspoložen, krenuo je u grad gde je život tekao svojim uobičajenim tempom.

VI

U „Big gejmz” salunu se uprkos tome što su bili još rani jutarnji časovi, radilo uveliko.

Šejn je došao iz „Union-Pacifik” hotela prekoputa gde je iznajmio sobu na nedelju dana.

Popodne je hteo da iznajmi konja i odjaše u brda da razgleda mesto gde je prošle noći izvršen napad.

Ljudi se nisu bili okupili tu da nešto jedu.

Stajali su u jednoj velikoj gomili pored šanka. Grub smeh je uvek iznova odjekivao.

Tek kada je Šejn prišao bliže video je čoveka koji je stajao u sredini gomile i koji je bio kriv što su se ljudi tako glasno smejali. On je govorio neprestano i naglašavao svoje reči smešnim grimasama.

Čovek je bio onizak, malo nabijen i imao je široko, ali ljubazno lice.

Na njegovom nosu nalazile su se naočare koje nisu bile na pravom mestu već malo niže.

Ugledao je Šejna i okrenuo se prema njemu.

— Hajde, Džoni, još jednu turu! — doviknu on, — Popićete čašicu sa nama, stranče?

Šejn se iscern i klimnu glavom.

Mali čovek gurnu ostale u stranu i priđe bliže Šejnu.

— Nisam vas nikad video u Šošonu — reče on.

— Bio sam pre dve godine, ali samo dva dana.

Jedan drugi čovek potvrdno klimnu glavom.

— Mislím da vas se sećam — reče on. — Niste li vi onaj koji je sudio čuvenog ubicu Pinka Gutrija?

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— Razgovarajmo bolje o nečem vedrijem — promrmlja on. — Izgleda mi da je ovde kod vas prilično veselo.

Konobar stavi piće na sto.

— Hvatajte čaše, ljudi! — viknu mali čovek. — Sledeća tura vas čeka.

Oni nisu čekali da im se kaže dvaput.

Nazdravili su i sasuli viski u grlo.

— Gde je Rudi, tu se uvek nešto dešava — reče jedan čovek i isceri se. — Ispričao nam je toliko zgoda iz njegovog detinjstva. Sve se tu pomešalo. Stići, uteći, uraditi, ne uraditi! Taj zna kako se postupa sa ženama.

Šejn je bio iskreno iznenađen

To je, znači, bio Rudi Hogset, zavodnik iz Šošona. On je tog čoveka sasvim drukčije zamišljao. Kao zgodnog momka pred kojim sve žene redom padaju u nesvest.

Rudi Hogset se isceri prema Šejnu.

— Sve se teško obrađuje mister — reče on. — Ovi momci ovde pokušali su da me imitiraju. Ali, ne ide to tako lako. Treba imati šta da se ponudi. Roba govori sama! Kvalitet!

Ljudi su se smejali.

— Još jednu turu, Džoni! — reče Rudi Hogset.

— I ja bih poručio jednu — reče Šejn.

— Onda morate sačekati dok Rudi ode — smejao se jedan čovek. — Dok je on tu on ne dozvoljava nikom drugom da naručuje i plaća.

Dok su ispijali piće upitao je Hogset Šejna kako se zove.

Odgovor je imao nekakvo čudno dejstvo na malog zavodnika. On je nabrao obrve i posmatrao Šejna stisnutih očnih kapaka kroz staklo svojih naočara. Nije bilo besa u njegovim pogledu, već bi se pre reklo da je to radoznalost.

Šejn je odmah shvatio da je Rudi Hogset obavešten o tome da je on ovu noć proveo kod Šeri.

Hogset naruči još jednu turu, a onda, odjednom ga više nije bilo tu.

Šejn je baš tada razgovarao s jednim drugim čovekom koji mu je pričao o UP i o napadu Karpentera prošle noći.

— A gde se izgubio Hogset tako odjednom? — upita Šejn.

— Ah, on se uvek tako izgubi odjednom bez traga i glasa — reče neko. — Verovatno se setio da ga negde čeka neka suknja.

— On izgleda ima čitavu gomilu novca kad može toliko za plaća — mrmljao je Šejn.

Čovek sleže ramenima.

— Radi li on nešto? — upita Šejn.

— Prodaje.

— Šta?

— Sve. Ako vam nešto treba morate pitati Rudija. On će vam nabaviti sve. Od steznika za dame do lokomotive.

Šejn je pokušao ponovo da vrati razgovor na Sledža Karpentera, ipak izgleda da je svoju radoznalost pokazao suviše rano. Lica ljudi su se zatvorila i oni su počeli polako da se razilaze. Bez Rudija Hogseta im izgleda nije bilo zabavno u salunu.

Šejn je pokušao da naruči još jednu turu, ipak oni nisu prihvatili. Izgovarali su se da im je već dosta.

On sleže ramenima i sede za jedan sto pošto je prethodno pitao konobara da li ima nešto da se pojede.

Od konobara je saznao da je revolveraš Karl Lenark bio kod maršala Orina Koba pre nego što je odjahao do kuće Šona Likola.

Šejn je odlučio da poseti maršala Koba pre nego što odjaše u brda.

VII

Raspoloženje Šona Likoka se stalno pogoršavalo. Dovoljno nevolja imao je sa Morin. A sada se pojavilo to njuškalo i podiglo grdnu prašinu.

Likok je u međuvremenu postao sasvim siguran da je Džej Guld imao samo jedan jedini cilj, da mu natovari nešto na vrat i da time dobije priliku da ga se reši.

UP je novom prugom zaradila čitavu gomilu novca.

Karpenter je prodao za pola miliona mada je ona vredela trostruko više. Most koji su Karpenter i Larsen izgradili preko Kojot kanjona, bilo je pravo remek-delo koji bi teško bilo koji inženjer uspeo da izgradi. Čak i to, niko se ne bi usudio da počne da gradi prugu pre nego što se premosti Kojot kanjon, a to je izgledalo nemoguće.

Likok je gledao ostale koji su sedeli prekoputa od njega.

Karl Lenark sedeo je na jednoj stolici stisnutih zuba i posmatrao kako doktor obrađuje ranu na njegovoj ruci.

Lenark je imao sreće. Kugla iz Šejnovog „remingtona“ nije povredila kost. Rana će za tri nedelje potpuno da zaraste. Tako je rekao doktor.

Da li tri nedelje ili tri dana, tek Likoku je bilo jasno da Lenarka dugo neće moći da upotrebi kao revolveraša, niti će Lenark ubuduće biti tako hrabar kao što je bio dosad. Protiv tog đavolski brzog Šejna nije imao šanse ni kad je imao zdravu ruku. Razlika u klasi je bila očigledna.

Čučilio, koji je stajao pored Lenarka, nije bio od neke velike koristi. Melez je bio naduvenko i blefer, to je Likok jako dobro znao. I sa ta dva tipa se treba suprotstaviti tom kao kobra opasnom. Šejnu!

Šonu Likoku je bilo jasno da nešto mora smisliti, ako ne želi da izgubi svoju imovinu koju je stekao ovde u Šošonu.

Morin je silazila niz stepenice. Osmeh je titrao oko njenih čulnih usana.

Likok ponovo prokuva od besa. Ta drolja je opet imala nekog muškarca noćas pored sebe. Bio je siguran u to. Na neki način joj je uspeo da tajno uvede ljubavnika u kuću. I, Likok je i slutio ko bi taj čovek mogao biti.

Doći će vreme kada će poslati Čučilija da upuca tog jarca Rudija Hogseta.

— Da li je opasno, Karle? — upita Morin kada je stigla do revolveraša.

U njenom glasu bilo je prezrenja i podsmeha.

Lenark je ostao miran. Odmerio je ženu hladnim pogledom.

— Drago mi je što brinete o mom zdravlju, Morin — odgovori on.

— Oh, pa ja se brinem o svemu što se odnosi na mog dragog supruga — reče ona zadovoljno. — Šon ne bi mogao da preživi ako bi se vana nešto dogodilo.

Šon Likok je osetio kako mu ona nateruje krv u obraze. Najviše od svega na svetu je ovog trenutka pozeleo da može da joj pride i opali još nekoliko dobrih šamara. Mrzeo je iz dna duše kad mu se ovako cinički podsmeva.

Napolju odjeknuše koraci na verandi. Ulazna vrata se otvoriše. Neki čovek promoli glavu unutra.

— Orin! Udite! — viknu Likok.

Obradovao se što se pojavio maršal i doprineo da popusti napeta atmosfera koja je vladala u sali.

Maršal Orin Kob zatvori vrata i pride Likoku.

Pozdravio je sve klimanjem glave.

Kada je ugledao Morin obližnuo je svoje usne mimo svoje volje.

Likok je primetio kako ga Morin izazivački gleda i smeška mu se i stegao usne od besa. Ne zato što je bio ljubomorani, već zato što nije voleo da ljudi saznaju da nešto u njegovom braku nije u redu.

— Taj Šejn je malopre bio kod mene — obavesti ih Kob. — On tvrdi da je Lenark prvi povukao. Morate poslati nekog kod mene radi davanja izjave, Šone. Onda ću uhapsiti tog momka.

Likok odmahnu glavom.

— Ostavite ga na miru, Orine — reče on. — Šejn radi za UP. Mister Džej Guld ga je poslao da Karpenteru stavi lisice na ruke.

— Aha! — čudio se Kob.

Gledao je Lenarka. Očigledno se pitao zašto Lenark nije upucaao tog momka.

— Karl je reagovao suviše vatreno kada je saznao da su mu gurnuli nekog čoveka ispred nosa — objasni Likok cereći se. — On je potcenio Šejna. Rezultat toga je rupa na njegovoj ruci.

Kob mahnu glavom.

— Izgleda da je vrlo opasan — reče on i podiže obrve. — Ali da će srediti Karpentera, u to ne verujem. To bi mogao da postigne samo neko ko dobro poznaje brda.

Nadam se da će biti tako kako ti misliš, Kobe, pomisli Likok. Glasno je rekao:

— To je njegova stvar. Guld mu je dao nalog i Šejn je zahtevao da se mi tu ne mešamo ništa dok on bude raščišćavao tu stvar.

— A ako Karpenter ponovo bude napadao prugu?

Likok sleže ramenima.

— Onda vi morate stupiti u akciju, Orine. Uostalom vas UP plaća, zar ne?

To se izgleda nije baš dopalo Orinu Kobu.

— Imam dovoljno nevolja i ovde u Šošonu — odvrati on. — Ako budem morao da jašem po brdima onda će ovde u gradu nastati pravi čar-mar. Sve više ološa dolazi ovamo. Ja odahnem kada voz te nitkove prebaci u Kethum i Belvi.

Doktor je bio gotov sa obradom rane. Spakovao je svoje stvari i spremao se da krene.

Lenark mu stavi deset dolara u ruku.

Doktor uze svoju torbu i napusti kuću.

— Imate li stvarno nameru da pustite toga Šejna da radi na svoju ruku, Šone? — upita Kob promuklim glasom kada je doktor izašao iz kuće.

Likok se namršti.

— Nemam drugog izbora — reče on. — Šejn kod sebe ima jedno pismo mister Gulda. Ja treba da mu pružim svaku pomoć. Verovatno bih imao đavolski mnogo nevolja ako Šejnu nešto podmetnem.

— Meni se to ne dopada — mrmljao je Kob.

— Mislite li da se meni dopada? — reče naprasito Likok. — A s druge strane, taj čovek je stvarno dobar na revolveru. Verovatno ima i druge kvalitete.

— ...koji tebi nedostaju — dobaci Morin Likok zajedljivo.

Likok steže ruke u pesnice. Međutim, nije odgovorio ništa.

— Ako Šejn uhvati Karpentera, onda je sve u redu — reče on potišteno. — Onda će najzad prestati napadi.

— A proces koji je Karpenter zatražio u Bois Sitiju? — upita Kob.

Likok odmahnu rukom.

— Zar bi neki čovek koji ima izgleda da dobije proces upotrebljavao ovakva sredstva, Orine?

Kob polako odmahnu glavom.

— Ne — odgovori on. — Tu ste u pravu. Karpenter je jedna prokleta tvrda glava. Gospode bože, da ja imam pola miliona ja bih već davno bio negde u San Francisku i sunčao se negde na pesku.

— Vi ste razuman čovek, Orine — reče Likok zamišljeno. — Ja ću vas obavestiti ako bude nečeg novog.

Kob klimnu glavom.

Znao je šta te reči znače. Otkaz!

Imao je da postavi još nekoliko pitanja, ali se predomislio i ćutao.

Šon Likok je ovde u Šošonu bio moćan čovek UP. Potrebno je samo da mrdne prstom i Kob će izgubiti svoje mesto maršala. A nigde na drugom mestu ne može da zaradi dvesto dolara mesečno.

Kob dodirnu rukom obod svoga šešira i uputi se preko sale prema ulaznim vratima.

Šon Likok ga je otpratio pogledom i sačekao dok Kob nije zatvorio vrata za sobom.

Zatim se okrenuo prema svojoj ženi.

— Spremi za Karla novu košulju, Morin — reče on pi-skavim glasom.

— Zar nećeš ti to sam lično da uradiš? — odvrati ona oštro. — Ti bolje znaš šta mu odgovara.

Likoku ponovo udari krv u lice.

Gledao je kako Čučilio guta očima Morin. Na svu sreću mladić je bio suviše glup da bi razumeo njene skrivene nago-veštaje.

Likok se kolebao da li da joj priđe i da je ošamari.

Ipak, savladao se.

Tog trenutka ona se okrenula, bacila ljupko glavu nazad i krenula prema stepenicama njišući kukovima. Ispod njene uske haljine jasno se ocrtavao deo njenih leđa.

Iz hladnih očiju Karla Lenarka sevnule su munje.

Likok je znao šta se dešava u grudima revolveraša. Ako Morin nastavi da se ponaša tako izazivački onda će je Karl jednog dana ubiti.

Likok odahnu. Sačekao je dok se gore nisu zatvorila vrata. Zatim se obratio dvojici muškaraca.

— Mi moramo nešto preduzeti — reče on. — Taj Šejn može sve da nam pokvari.

— Zašto ga jednostavno ne ubijemo? — upita Čučilio.

Karl Lenark ustađe.

— A kako bi ti to uradio? — upita on podrugljivo.

— Pa, ima dosta mračnih uglova u Šošonu — počeo Čučilio. — A ima mnogo i ološa. To je sam Kob malopre rekao. Ako Šejn dobije kuglu u leđa, onda to može biti svako. Na nas neće niko posumnjati, uostalom, taj čovek radi za UP.

— Ne! — preseče ga Likok oštro. — Šejnova smrt bi napravila veliku gužvu. Bez obzira da li se zna ko ga je ubio ili ne zna. Guld bi verovatno poslao drugog čoveka.

— Bez obzira što je onaj prvi nastradao? — čudio se Čučilio.

— I onda — odvrati Likok. — Ne smete ga taknuti. Možda ćemo imati sreće da Šejn uhvati Karpentera. Karpenter je dovoljno lud da se bori i protiv tog tigra. Ako Šejn njega ubije, onda smo mi na konju.

— A ako ga ne ubije? Ako Šejn i Karpenter budu razgovarali jedan s drugim. Ako Karpenter otvori usta i Šejn mu poveruje? Onda si ti obrao zelen bostan, Šone.

Likok stisnu usne

— Do toga neće doći — promrmlja on.

— Dosad Karpenteru nismo mogli ništa da podmetnemo čega bi bio strpan u zatvor, Šone — reče Karl Lenark grubo. — Njegovi napadi su većinom bezazleni. On svojim eksplozijama uništava samo pragove. Čak najpre skida šine da se ne bi iskrivile. Šejn će se raspitati unaokolo i kad sazna sve to, on više neće imati razloga da ubije Karpentera.

Šon Likok je razmišljao.

Klimnuo je polako glavom i pogleda Lenarka.

— Ti si u pravu, Karle — reče on tiho. — Dosad nas je Karpenter samo peckao. Možda bi trebalo da se postaramo da on udari malo jače.

Lenark nije razumeo.

Likok se odjednom široko isceri.

— Šta bi ljudi rekli na to kada bi Karpenter digao u vazduh Kojoj kanjon? — upita on veselo.

— To Karpenter nikad ne bi učinio — reče Čučilio.

Lenark je sada razumeo. Iscrio se.

Likok se okrete prema Čučiliju.

— Karpenter to sigurno ne bi učinio, Čučilio — reče on mašući glavom. — Ali, ako to mi uradimo, svi će misliti da je to on učinio, razumeš? A u UP nikom neće pasti na pamet da smo mi onesposobili svoju sopstvenu prugu.

Čučilio je gledao dvojicu muškaraca ispred sebe.

— Međutim, to bi bio ogroman gubitak za UP — izusti on. — Proći će meseci dok se ne sagradi novi most. I, koliko će to samo koštati novca!

— UP je dovoljno bogat da to nadoknadi — reče Likok. — Osim toga, Union Pacifik je most dobio vrlo jeftino. Kada ljudi poveruju da je Karpenter digao most u vazduh niko mu više u Boisu neće ništa verovati. Onda će on izgubiti svoj proces.

Niko više nije kazao nijednu reč.

Gledali su se uzajamno.

Karl Lenark i Šon Likok izmenjaše brz pogled.

Obojica su pomislili na to da je Čučilio u ovom trenutku jedan jako opasan svedok.

— Idi gore i pitaj moju suprugu šta je bilo sa Lenarkovom košuljom! — naredi Likok mladom revolverašu.

Čučilio je klimnuo glavom i pošao uz stepenice.

Nije prošao ni minut, a on je nestao iza vrata jedne sobe!

Likok priđe Karlu Lenarku.

Neka hladna jeza prođe kroz telo revolveraša.

— Mi moramo sada biti proketo oprezni — prošaputa Likok. — Ti ćeš pripremiti sve za dizanje mosta u vazduh. Najbolje da to uradiš sam sa Čučilijom. I kad srušite most ubićeš Čučilija i ostavićeš njegovo telo pored mosta, tako da izgleda kao da je Karpenter ubio mladića kada ga je ovaj iznenadio prilikom dizanja mosta u vazduh.

Karl Lenark klimnu glavom.

Stavio je ruku na rame svoga prijatelja.

— Kada sve bude prošlo, ubiću onu drolju, Šone! — viknu on besno.

Likok nije ništa odgovorio.

Ne bi imao ništa protiv da se Morin preseli na onaj svet. Ona ga muči kao bog đavola i stalno ponavlja kako on ne može ništa u krevetu.

Da, možda će biti dobro da joj Karl prereže grkljan. Ipak, onda mora i Karl umreti. Lenark je, osim Morin i Čučilija, bio jedini koji je suviše znao o njemu.

Gore na galeriji otvoriše se jedna vrata.

Lenark i Likok se udaljiše jedan od drugog.

Čučilio se nagnuo iznad ograde i pustio dole jednu košulju.

— Vaša žena me je zamolila da donesem malo drva za kamin, mister Likoke — reče on.

— Onda joj ispuni želju, Čučilio!

Melez ponovo nestade.

Lenark obuče košulju.

Likok mu je pri tom pomagao pošto je desna ruka revolve-
raša bila kruta zbog zavoja.

— Nemoj čekati suviše dugo, Karle — reče Likok tiho.

— Najkasnije sutra preko noći mora most odleteti u vazduh.
Lenark klimnu glavom.

— Možeš biti siguran da će biti tako — reče Lenark odlučno. — Vreme je da raščistimo račune. Karpenter mi ide na živce. Možda će se izvući iz svoje rupe kad njegov most odleti u vazduh. Onda ću ga namamiti ispred cevi i ustreliću ga. Sa mrtvim Karpenterom Šejn će samo tapkati u mestu i neće moći ništa da otkrije. A ako je već ranije s njim nešto i razgovarao, onda ću ubiti i Šejna.

— To bi bilo još i ponajbolje. — potvrdi Likok i klimnu glavom. — Onda Džej Guld može mirno da pošalje svoga drugog čoveka. Taj neće moći ništa da sazna.

— Tako je, Šone — reče Lenark. — Ali tu ima još nešto.

— Šta?

— Ti znaš da Karpenter nije sam — počeo Lenark. — Uz njega su još dva lica. Kolaju priče da je jedan od dvojice jahčača, čije tragove smo otkrili pored Karpentera, njegova kćerka.

Likok se trže.

— Venus Karpenter! — viknu on. — Ja mislim da je ona u Bois Sitiiju i da tamo sa advokatom zastupa Karpentera pred sudom.

— Ne — odvrati Lenark odlučno. — Nju tamo nisu videli već više od dve nedelje.

— Zašto sam ja to saznao tek sada? — viknu Likok besno.

— I ja sam to saznao tek juče — branio se Lenark.

Šon Likok sleže ramenima.

— Mislim da nemaš nikakvih obzira i da ćeš i nju učutkati za večita vremena — reče on. — Najbolje je da ona nestane bez traga, Karle.

Karl Lenark nije ništa odgovorio.

Uzeo je levom rukom svoju kariranu jaknu i prebacio je preko svojih ramena. Trebalo bi da je da u hotelu „Union-Pacifik” da je očiste od krvi.

— Videćemo se ponovo kad sve bude završeno, Šone — reče on promuklim glasom. — Pošalji Čučilija kroz jedan sat dole u grad.

Izašao je iz kuće.

Šon Likok je slušao sve dotle dok se odjek topota konjskih kopita nije udaljio.

Zatim se okrenuo i seo u jednu tešku kožnu fotelju ispred kamina.

Mislio je na Džej Gulta.

Čovek, koji mu je onda dao šansu da napravi sjajnu karijeru kod UP, izgleda da mu više nije verovao. Da li je možda Guld saznao na koji način je on preneo Karpenterovu prugu u vlasništvo Union-Pacifika?

Likok u to nije verovao. Ali, nikad se ne zna šta nosi dan, a šta noć i zato je morao nešto da preduzme.

Karpenter je tačno znao šta radi.

Svojim stalnim napadima i prepadima on je privukao pažnju na sebe. Male štete koje je prouzrokovao na pruži doneće mu neznatne kazne na suđenju. On je to dobro proračunao. Isto tako će jednog dana doći ljudima u glavu da pitaju Likoka šta ova priča treba da znači? To je Karpenteru bilo jasno. I to se jako lako može i dogoditi.

Šon Likok uzdahnu. Nadao se da Karl Lenark neće napraviti neku grešku i da će sve biti onako kako su oni isplanirali. Ako sve bude išlo onako kako su zamislili, onda je Karpenter gotov.

Ovako ili onako! A dizanje mosta u vazduh i smrt Čučilija će ga dokrajčiti.

Najzad si dolijao, stari tvrdoglavi medvede!

VIII

Kajl Meklin oseti kako ruke počеше da mu drhte.

Pogled zelenkastih očiju Venus Karpenter bio je hladan dok ga je posmatrala.

Izgleda da joj se nije dopalo što je prati do malog jezera koje je napravio jedan rukavac Litl Vud Rivera u ovoj maloj skrivenoj dolini u jednom koritu.

Ona je najpre čula neki šum dok je otkopčavala svoju bluzu i skidala je.

Brzo je bluzom pokrila svoje grudi i pogledala ljutito čoveka.

— Šta ti pada na pamet, Kajle? — prosikta ona. — Zašto si me pratio ovamo? Lepo sam ti rekla da hoću da se okupam! Njegovo lice obli rumenilo.

— Moram razgovarati s tobom, Venus — reče on tiho.

Ona se namršti.

— Sada? Ovde dole na jezeru? Zašto to nisi rekao celog dana? Bilo je vremena na pretek.

On steže ruke u pesnice. Bio je nervozan.

— Hteo sam da razgovaram s tobom nasamo, do đavola! — viknu Kajl.

— Nemoj psovati u mom prisustvu! — opomenu ga Venus.

— Ja psujem kad mi se psuje. Pri takvom tvom ponašanju prema meni imam dovoljno razloga da psujem.

— Okreni se na drugu stranu, Kajle — reče ona. — Hoću da obučem ponovo svoju bluzu.

— Onda je obuci. Nećeš umreti od toga ako te vidim u donjem vešu.

Gledala ga je razrogačenih očiju.

— Šta se s tobom dešava, Kajle? — upita ona tihim glasom.

— To ti jako dobro znaš, Venus — viknu on. — Ti si već

dve nedelje ovde. Vreme dok tebe nije bilo bila je prava muka za mene. Već sam bio pomislio da se nikada nećeš vratiti. Rekao sam tvom ocu da ću otići iz doline.

Ona je gutala pljuvačku. Predosećala je kakva se oluja sprema. Loše joj se pisalo.

Kajl Meklin joj nije rekao ništa novo. Ona je još u Bois Sitiju saznala da Kajl Meklin hoće da ode i ostavi njenog oca samog.

Onda se ona vratila. Za ljubav svoga oca. Jer, znala je da će on pasti u šake Likokovim ubicama ako sam nastavi borbu protiv Union-Pacifika.

— Obradovao sam se kad si se vratila, Venus — rekao je on. — Mislio sam da će sve biti dobro.

— Šta ti hoćeš od mene, Kajle? — upita ona tiho.

— Šta hoću? — ponovi on pitanje. — Ti dobro znaš šta ja osećam prema tebi. Uvek sam te želeo, Venus. Od trenutka kada sam te prvi put video. Nisam ja ostao kod tvoga oca zato što sam želeo da pobedi pravda, već zato što želim tebe.

Pogledala ga je oštro.

— Ti si jako nestrpljiv, Kajle — odvrati ona. — Govoriš o tome da me želiš. Ja sam to već i osetila. Ali, u toj tvojoj želji nema nimalo ljubavi, Kajle. Ja to dobro osećam. Da ti mene voliš, onda bi me i razumeo i ne bi sada tako navaljivao na mene.

— Tako, znači ti to osećaš! — viknu on i pride nekoliko koraka bliže.

Stao je ispred nje. Ona je ćutala.

— Znaš li da i ja nešto osećam, Venus? — reče on tiho. — Osećam da ti mene zadržavaš ovde da bi me jednog dana, kada tvoj otac uz moju pomoć postigne svoj cilj, odbacila kao neku prljavu stvar koje više nije potrebna i koja je ispunila ono za šta je bila namenjena!

Venus steže usne.

Hladni žmarci prodoše kroz njene nage ruke. Odjednom se uplašila Meklina.

— Zašto ne odgovaraš! — viknu on glasnije. — Da li te pogodilo to što sam ti rekao istinu u oči?

Njegove šake se ispružiše napred. Uhvatio je devojkicu za ruke i stegao je

Ona kriknu tiho.

— Možeš vikati koliko god hoćeš — reče on. — Sada ti to ništa ne pomaže. Ovde smo sami i ja ću sada uzeti ono što mi pripada. Ja sam dosad ispunio svoj deo prećutnog ugovora. Sada si ti na redu da ispuniš svoj deo.

— Ne, Kajle! — šaputala je Venus uplašeno. — Molim te, pusti me! Ja ti obećavam...

— Već si mi dosta obećala — prekide je on. — Ispuni već jednom svoja stara obećanja!

Pokušala je da ga odgurne svojim malim pesnicama.

Bluza joj iskliznu iz ruku i pade na zemlju između njih.

Za trenutak je pogledao čipku njene košulje kroz koju se presijavala bela koža njenih krupnih, čvrstih grudi.

Zatim je privukao sebi i stavio svoje usne na njena usta.

Venus Karpenter se za trenutak ukočila od užasa. Strah je zatvorio njeno grlo i nije mogla ni da pisne.

Tek malo kasnije shvatila je da je Kajl Meklin ljubi.

Osetila je kako njegove ruke klize niz njeno telo sve dole do zadnjice.

Kriknula je.

Ujela ga je za usnu i nogom ga udarila u cevanicu.

Kajl Meklin, koji je već bio pomislio da se Venus neće braniti, uzviknuo je od bola.

Posrnuo je unazad, opipao svoju usnu i pogledao Venus razrogačenih očiju.

Osetio je krv u svojim ustima. To mu je oduzelo pamet. Bio je besan kao ris. Odjednom je osetio da ga je ta devojkica koja tu stoji pred njim ponizila i uvredila.

On bi učinio sve za Venus Karpenter kad bi ona odgovorila na njegovu ljubav. A ona ga je samo koristila, ostavila ga je u nadi da će mu se jednog dana dati, ako pomogne njenom ocu da nastavi beznačajnu borbu protiv Union-Pacifika.

Kada se Venus Karpenter okrenula u nameri da potrči i pobjegne, on je napravio dva-tri brza koraka i već je bio pored nje.

Povukao je nazad.

Ona izgubi ravnotežu. Pala je na zemlju, a i on s njom.

Kajl Meklin je ležao preko nje.

Osetio je kako ga njeni nokti grebu po licu.

Čuo je da neko urla od bola, ali nije bio svestan toga da je to on sam.

Njegova desna ruka zgrabila je njenu košulju i snažnim trzajem je pocepala.

Otpor Venus Karpenter je odjednom prestao. Iz njenog grla čuo se očajan jecaj.

Kajl Meklin se malo podiže. Gledao je njene nage grudi. U njegovim očima pojavio se neki čudan sjaj.

Bacio se na devojkicu i počeo da je ljubi.

Venus Karpenter je okrenula glavu u stranu. Vrele suze kotrljale su se niz njene obraze. U nju se uvuklo osećanje poniženja. To što je bespomoćno ležala ispod Kajla Meklina toliko je postidelo da bi radije umrla tu na tom mestu.

Njegove vlažne usne su joj se gadile.

Zatim je osetila njegovu ruku na svojim grudima.

Odjednom je kriknula i instinktivno mahnula desnim kolenom uvis.

Meklin kriknu od bola.

Njegova ruka završi na obrazu Venus Karpenter.

Ipak, sada ona više nije htela da popusti. Odlučila je da se brani od njegove životinjske snage, pa makar je on i ubio.

Međutim, protiv snage Kajla Meklina nije mogla ništa da postigne.

On je pritisnuo njene noge svojim telom, uhvatio njene ruke i naslonio ih pored njene glave.

— E sada ću uzeti ono što mi pripada! — dahtao je on.

Glava Venus Karpenter se okrenula.

Kajl Meklin je video kako su se njene oči raširile. Istog trenutka čuo je škljocanje i trže se kao da ga je bič ošinuo.

— Dajem ti tačno tri sekunde, Kajle Mekline — začuo se duboki glas Sledža Karpentera. — Ako dotle naпустиš Venus, povlaćim obarač!

Meklin dahćući okrete glavu.

Preteći je stajao Sledž Karpenter iznad njega sa sačmaricom u rukama čije su obe cevi bile uperene u njegova leđa.

Karpenterove oči su se suzile i iz njih je sevalo stotinu munja.

Kajl Meklin pusti ruke devojke i ustade.

— Ona... ona me je dovela do besa, Sledže — izgovori on. — Kao da sam izgubio razum. Više nisam znao šta radim i...

Čuo je kako Venus iza njega ustaje.

Ona je potrčala pored njega do bluze koja se nalazila na zemlji.

Okrenuta leđima prema njemu ispravila je bluzu, obukla je i zakopčala dugmad. Tek tada se okrenula prema njemu.

Meklin je tiho prostenjao kad je u njenim očima pročitao prezir.

— Pucaj već jednom, Sledže! — viknu on.

Sledž Karpenter polako odmahnu sedom glavom.

Zavoj na njegovoj levoj ruci obojio se crveno. Rana je opet krvarila.

— Ja te neću upucati, Kajle, mada si ti to zaslužio — reče on grubo. — Ali, mislim da sam i ja kriv. Trebalo je da ti kažem da te Venus ne voli i da je nikad ne možeš dobiti.

— Da sam to znao ja bih uzjahao prvog konja i otišao bih odavde, Sledže — reče Meklin dahćući.

Džin klimnu glavom.

— Trebalo je da rizikujem. U tom slučaju ne bi došlo do ovoga ovde, Kajle.

Venus Karpenter priđe bliže. Videlo se po njoj da joj je jako teško da pogleda Kajlu Meklinu u oči.

— Meni... meni je jako žao, Venus — reče on i obori pogled.

— Idi, Kajle Mekline — reče ona potišteno. — Idi i nemoj se nikada više vratiti. Tata je u pravu. I mi smo napravili greške. Međutim, to ne opravdava tvoj postupak.

Meklin se brzo okrenuo. Prošao je pored Sledža Karpentera prema žbunju koje je raslo na obali jezera. Zatim je potrčao prema zaravni gde se nalazila koliba i gde je bio koral sa konjima.

Sledž Karpenter stavi svojoj kćerki ruku na rame.

Ona nije rekla ni reč dok su se probijali kroz žbunje na obali, a zatim šli do kolibe.

Videli su iz daljine kako Meklin žuri putem do zaravni i kako zatim nestaje u kolibi.

Nije prošlo ni nekoliko minuta, a on se ponovo pojavio na vratima sa bisagama i savijenim čebetom ispod ruke.

Oni su ostali u podnožju zaravni dok je Meklin osedlao svoga konja, a zatim se vinuo u sedlo.

Otvorio je kapiju korala.

Potkovice kopita kloparale su preko tvrdog tla.

Sledž Karpenter pcdiže malo više cev sačmarice.

Kajl Meklin je to video. Bes je iskrivio njegovo lice.

Izgledalo je da će napustiti malu dolinu bez reči. Ipak, kada je sjahao ispred niskog ulaza u pećinu i poveo mrkova kroz otvor, vratio se još jednom nazad.

— Vas dvoje ćete još čuti o meni! — viknu on. — Ne dozvoljavam da budem tako jednostavno odbačen, Karpentere! To što sam uradio za vas ne može se platiti novcem! Tvoj otac će ispaštati zbog onoga što si mi učinila, Venus! A i ti sama! Sledž Karpenter kriknu.

Pre nego što je Venus mogla u tome da ga spreči, on je podigao cev sačmarice, nategao oroz i pucao.

Sa zaglušujućim praskom ispraznila se puška.

Olovo zviznu kroz vazduh. Odbijalo se od stene na ulazu u pećinu.

Iz pećine odjeknu potmulo Meklinov smeh.

Zatim su čuli topot kopita koji je postajao sve slabiji i slabiji.

Sledž Karpenter opsova.

— Taj prokleti kućkin sin — dahtao je. — Trebalo je da pucam još dok mi je bio ispred cevi.

Venus ga uhvati za ruku.

— Dobro je što nisi pucao, oče — reče ona tiho.

— Ali to kopile će nas odati! Ako Likokove ubice saznaju gde se krijemo oni će nas pronaći ovde i onda smo gotovi. Likok nas neće ostaviti u životu. Tek kad i ti i ja budemo mrtvi on se više neće bojati ničega.

— Napustićemo dolinu i odjahaćemo u Bois Siti, tata. Tamo ćemo biti pod zaštitom zakona dok se ne održi proces.

Sledž se grohotom smeja.

— Zakon! — viknu on. — Pa ti isto tako dobro znaš kao i ja da su Šon Likok i Union-Pacifik zakon u ovoj zemlji. Šerif neće moći da nas štiti kad se nađemo u Bois Siti, jer Likokove ubice će nas pronaći i poslaće nas na onaj svet, pa makar nas šerif čuvao u gvozdenom ormaru.

— Šta ćemo raditi, tata? — upita ona tiho. — Zar Hari-ken Larsen ne bi mogao da ti pomogne?

Sledž Karpenter sleže ramenima.

— Kasnije ćemo razgovarati o tome, Venus — mrmljao je on. — Najpre moramo da napustimo ovu dolinu. Ovde ćemo biti u klopci ako Kajl Meklin pokaže prilaz do vodopada Likokovim ubicama.

Bez reči su se vratili u kolibu i Venus Karpenter je počela da pakuje svoje stvari dok je njen otac sedlao konje u koralu.

IX

Kobila koju je Šejn iznajmio u štali za iznajmljivanje konja bila je jedna izdržljiva životinja sigurna i pouzdana pri jahanju.

Šejn je jahao duž koloseka skoro do Kojot kanjona.

Uz put je naišao na nekoliko mračnih tipova koji su ga zaustavljali. Koštalo ga je dosta truda da im dokaže da radi za UP i da je pošao u poteru sa Sledžom Karpenterom.

Najzad su mu opisali mesto gde se dogodio poslednji napad.

Šejn je posmatrao moćnu konstrukciju mosta sa severa. Da je sledio kolosek sa južne strane do mosta morao bi da se vrati i da napravi veliki zaobilazan put da bi iza sebe ostavio Kojot kanjon.

Most je opisivao jedan dvostruki luk preko uskog kanjona koji je bio dubok na stotine stopa.

Karpenter i Larsen su mnoge potporne zidove naslonili na strme strane stena.

Pri pomisli da bi morao da putuje vozom preko kanjona Šejn se naježi. Njemu se činilo da cela konstrukcija nije baš najsigurnija.

Posle nekoliko minuta krenuo je prema mestu napada na prugu. Uz put je sreo nekoliko radnika koji su radili na tome da otklone poslednje tragove eksplozije.

Pokazali su mu mesto, a zatim i put kojim su Karl Lenark i njegovi ljudi krenuli kad su u noći jahali za Karpenterom.

Tragovi su se jasno raspoznavali. Pogotovu oni koje su ostavili Lenarkovi konjanici.

Jahali su kroz jedan uzan kanjon, zatim uz neki strmi obronak do vrha jednog brežuljka, a onda su se kretali niz jedan ne tako strm obronak i uputili se prema jednom predelu obraslom gustim žbunjem. Tu su izgleda stali. Nisu nikako mogli da se probiju kroz gusto žbunje koje je većinom bilo obraslo trnjem dužine prsta.

Potrajalo je dosta vremena dok Šejn nije uspeo da pro-nađe divlju stazu kroz žbunje.

Kada je izašao na kraj žbunovitog predela ispred njega se isprečila ogromna strma stena koja je štrčala visoko prema nebu.

Šejn je nastavio da jaše pored nje.

Tragovi se više nisu mogli raspoznati na tvrdom stenovitom tlu. Samo tu i tamo Šejn je primetio ogrebotine koje su mogle poticati od nekih potkovic.

Neko potmulo i ravnomerno hujanje već duže vreme je šuštalalo u njegovim ušima.

Šejnu je odmah bilo jasno da to mora da je voda neke brze reke.

Što je dalje jahao hujanje je bilo sve bučnije.

Uskoro je buka bila toliko jaka da je nadjačala i odjek topota kopita i Šejn sada više nije ništa čuo.

Nastavio je oprezno da jaše dalje.

Zaglušujuće hujanje je sada bilo još jače.

Šejn je sada morao da se pouzda samo u svoje oči. Njegov pogled je klizio po strmim stenama unaokolo.

Sitne kapljice kao neki nežni tanak veo kretale su se prema njemu i kvasile njegovu odeću još pre nego što je ugledao vodenu masu.

Po tome je Šejn zaključio da to mora da je vodopad. On je bio taj koji je pravio ovu zaglušujuću buku.

Ovde se izgleda veda Litl Vud Rivera survavala u Kojot kanjon.

Zatim je Šejn ugledao vodopad.

Vodopad nije bio visok, ali se u dubinu survavala ogromna količina vodene mase.

U kamenom koritu ispred Šejna je ključalo kao u kazanu.

Tragovi se više nisu mogli raspoznati.

Šejn je sjahao i odveo kobilu iza izbočine jedne stene gde hukanje vode nije bilo tako bučno.

Vezao je životinju i potapšao je po vratu.

Zatim je izvukao svoju „vinčesterku” iz sedla i vratio se natrag do vodopada.

Pažljivo je zagledao stenovito tlo.

Nije bilo moguće da se otkrije bilo kakav trag. Kamen je zbog vlage svuda imao tamnu boju.

Šejn se osvrnuo unaokolo.

Postojao je još jedan drugi kanjon koji je vodio od vodopada u stranu.

Šejn je išao stotinak jardi uz njega.

Dno kanjona bilo je ispunjeno peskom. Nije bilo nikakvih tragova. Šejn je bio siguran da ovde niko nije prošao. Čak i da su brisani tragovi on bi to uočio.

Vratio se natrag do vodopada i seo na jedan kamen blizu mesta gde se nalazila kobila.

Dok je zavijao cigaretu morao je da se okrene na drugu stranu, jer bi sitne kapljice pokvasile papir.

U jednoj ruci je držao cigaretu, a drugom je pokrio. Pušio je.

Sada su se njegove misli vratile na razgovor sa maršalom Kobom.

Nije mnogo zapitkivao tog čoveka, pošto je na zvezdi koja je bila okačena na Kobovoj jakni otkrio slova U i P.

Znači, njega plaća Union-Pacifik. Zato sigurno ne bi ni mogao da bude objektivn i pošteno ispriča kakva se đavolska čorba kuva u ovom osinjak u pored Litl Vud Rivera.

Kada je Šejn iznajmio kobilu on je projahao pored male kuće Harikena Larsena.

Šeri nije bila tamo. Verovatno je krenula za Rudijem Hogsetom da mu pomrsi konce ako je taj nestaško krenuo kod neke druge žene.

Pri pomisli na Hogseta Šejn se nasmeši. Taj momak baš zna da uživa u čarima života.

Šejn mu je pozeleo da poživi sto godina i da bude pošteđen linčovanja od strane prevarenih muževa.

Već je pušio cigaretu.

Njegov pogled se nekako instinktivno uvek vraćao ponovo na vodopad.

Ako su Karpenter i njegova dva pratioca jahali dovde, onda je za to sigurno bilo razloga.

Šejn se pitao da li su Lenarkovi revolveraši baš ovde češće gubili trag.

Sunce nestade iza stenovitih grebena na zapadu.

Odmah je zahladilo.

Uskoro će noć svojim tamnim velom pokriti ovaj lepi divlji predeo. Nema nikakvog smisla da po noći traži dalje.

Odlučio je da se vrati i potraži neko pogodno mesto gde hujanje vodopada nije tako jako i da se tu ulogori, a onda sledećeg dana da nastavi traganje.

Uzeo je u ruke svoju „vinčesterku” koju je bio naslonio na stenu pored sebe.

Krenuo je prema mestu gde se nalazila kobila.

Tog trenutka krajičkom oka primetio je neki pokret u donjem delu vodopada.

Najpre je pomislio da je to optička varka.

Ipak, izgleda da nije!

Uskoro se iznenada kroz vodenu zavesu probila konjska glava nekog mrkova i uskoro, samo sekundu kasnije, Šejn je ugledao i jahača.

Bio je duboko navukao šešir, a preko sebe je bio prebacio ogrtač.

Šejn je bio jako iznenađen i reagovao je suviše kasno.

Kada je hteo da skčči i sakrije se u izbočini stene, jahač ga je već bio otkrio.

Ruka jahača maši se revolvera.

Rastojanje do vodopada iznosila je tačno trideset jardi.

Šejn je primetio da je čovek normalnog rasta. Znači, to nije Sledž Karpenter.

Kako to da je taj čovek reagovao tako brzo? Kao napadnuta kobra!

Plamen suknu sa kuka jahača.

Samo delić sekunde pre toga Šejn je uspeo da reaguje. Bacio se napred.

Olovo zviznu đavolski blizu iznad njegove glave i udari u stenu iza njega.

Jahač kriкну promuklo.

Šejn je pomislio da će tajanstveni konjanik poterati svoga mrkova kroz onaj drugi kanjon. Međutim, čovek potera konja prema njemu. Nastavio je da puca.

Druga kugla napravi ogrebotinu na tlu za šaku širine od mesta gde se nalazio Šejn.

Šejn se prevrtao na kamenom tlu.

Dok se prevrtao uspeo je da repetira „vinčesterku” i da povuče obarač.

Kugla pogodi mrkova u vrat.

Životinja zavrišta i prope se. Zatim krenu unazad kao da ju je grom pogodio.

Jahač se baci iz sedla.

Mrkov pade u stranu. Prevrnuo se i uskoro nestade u provaliji.

Šejn je repetirao „vinčesterku”.

— Baci revolver! — ciknu on.

Čovek skoči. Posrnuo je. Osvrnuo se uplašeno i potrčao prema stenama.

Šejn je mogao da puca. Međutim, oklevao je.

Video je čoveka kako nestaje u jednoj rupi u steni i ustao. Bilo je krajnje vreme da i on potraži zaklon.

— Ko ste vi? — doviknu čovek.

Šejn je imao muke da raspozna šta je čovek rekao, zbog velike buke.

— Hoću da razgovaram sa Karpenterom! — viknu on.

— Vi niste iz Union-Pacifika? — viknu čovek.

— Ne! — odvrati Šejn.

On nije hteo da se upucava s tim čovekom. Da to nije jedan od pratilaca Karpentera?

— Izadite iz vašeg zaklona! — viknu čovek.

Šejn je oklevao. Nije verovao tom čoveku. Da je pripadao Karpenteru morao bi biti đavolski oprezan. Suviše dugo ih gone Likokovi revolveraši i nije bilo moguće da taj čovek odmah poveruje nekome koga nikad dotad nije video.

— Samo ako i vi učinite to isto! — odvrati Šejn. — Vratite svoj top u futrolu, a ja ću odložiti svoju „vinčesterku”!

Za trenutak je nastala tišina.

Šejn nasloni „vinčesterku” na stenu pored sebe i olabavi „remington” u futrolu. S nestrpljenjem je čekao da vidi da li će njegov protivnik prihvatiti Šejnov predlog.

Ako ne prihvati, onda su šanse podjednake. Jedan drugog su mogli da upucaju ako se pojave iz zaklona.

Šejn je bio iznenađen kada se čovek pojavio iza stene i raširenih nogu stao na nekoliko koraka od zaklona.

Lice mu je bilo crveno. Gledao je vrebajući prema Šejnu. Njegova desna ruka nalazila se na dršci revolvera.

Šejn se polako izvuče iz svog zaklona.

Nijednog trenutka nije ispuštao čoveka iz vida.

Nešto iz dubine duše mu je govorilo da ovaj čovek nema nameru da se upušta u razgovor s njim. Očigledno je sebe smatrao dovoljno brzim da upuca stranca u dvoboju.

Stajali su na rastojanju od oko deset jardi jedan do drugog.

— Ja stvarno imam želju jedino da razgovaram sa Karpenterom! — viknu Šejn. — Hteo sam od njega da čujem zašto se bori protiv Union-Pacifika!

— Ko ste vi? Neki maršal?

Šejn odmahnu glavom.

— Zar vidite negde zvezdu? I, zašto ne pustite Karpentera da on lično odluči da li će razgovarati sa mnom ili neće?

Čovekovo lice se iskrivi.

Šejn nije nikako mogao da objasni ponašanje čoveka!

Izgleda da je bio jako uzbuđen. Da li je to bilo zato što ga je Šejn otkrio kako izlazi iz Karpenterovog skloništa?

Šejn je video pokret čoveka.

Ruka skliznu ka revolveru.

— Do đavola! — viknu Šejn i baci se u stranu. Istovremeno je munjevitom brzinom izvadio revolver iz futrole.

Šejn je hteo da puca u ruku svoga protivnika, ali se čovek tog trenutka pokrenuo i kugla bi ga pogodila u grudi. Nije pucao.

Revolver čoveka je prasnuo i iz cevi je suknula vatra.

Kugla zapara tlo ispred Šejnovih nogu. Komadi stene poleteše na sve strane. Osetio je kako je nešto poseklo kožu na njegovom čelu i kako krv kvasi njegove obrve.

Čovek je skočio u stranu. Pucao je još jednom. Usta su mu bila otvorena.

Olovo prohuja ispod Šejnove ruke.

Šejn nije imao drugog izbora.

Morao je da puca da ne bi sam bio upucan. Nanišanio je ruku u kojoj je čovek držao revolver. Međutim, istog trenutka kada je hteo da povuče obarač čovek se ponovo pomerio i kugla ga pogodi sa strane.

Kroz buku vodene mase čuo je Šejn prodoran krik čoveka.

Skočio je i ugledao kako čovek klati i posrće unazad.

Još samo koji korak i on će se survati dole u ambis gde je završio njegov mrkov.

Šejn je pošao da ga zadrži. Ali gle čuda! Čovek je još jednom prikupio snagu, podigao revolver i povukao obarač.

Šejn se baci na zemlju.

Kugla prohuja iznad njega.

Čovek kleče na kolena. Sada mu je revolver ispao iz ruke. On je mlatarao rukama po vazduhu. Njegova desna noga se okliznu i on bez glasa nestade iza iverice provalije tamo gde se survala vodena masa Litl Vud Rivera.

Šejn ustade.

Uhvatio se za čelo.

Ogrebotina je bila mala, ali je jako krvarila.

Morao je da zatvori levo oko da krv ne bi ušla unutra. Uzeo je maramu sa vrata, vezao čvor i pritisnuo ga na ogrebotinu na čelu.

Tek tada je prišao provaliji i pogledao u dubinu.

Ništa nije moglo da se raspozna osim penušave vode koja je tamo dole udarala o stene i hučala.

Šejn se vrati nazad.

Čovek nije mogao nikako da preživi pad.

Šejn steže usne.

Zašto taj čovek nije hteo da razgovara s njim? Verovatno mu nije verovao i pretpostavljao je da je on jedan od Likovih revolveraša koji je hteo da uhvati njega i Sledža Karpentera.

Šejn pogleda preko n vodopad.

Razmišljao je da li da kobilu povede sa sobom ili da je ostavi ovde gde se nalazi sada.

Najzad je odlučio da najpre krene sam.

Na nekoliko jardi ispred vodopada nalazio se ogrtač čoveka. On ga je jednostavno bacio kada je ugledao Šejna.

Šejn podiže ogrtač i prebaci ga sebi preko ramena.

Zatim je odlučno krenuo kroz vodenu zavesu.

X

Šejn je stao kada je prošao ispod vodopada.

Kroz vodenu masu koja je ostala za njim video je svetlost dana koji se spremao da svoje mesto ustupi tamnoj noći.

Ogrtač je sprečio da pokisne. Sada mu više nije bio potreban. Skinuo ga je i obesio ga na jednu izbočenu stenu.

Iznad njega se nalazio svod preko koga se Litl Vud River survivala u dubinu.

Zatim je Šejn ugledao veliku crnu rupu u steni.

Prišao je tamo i zagledao se u tamu. Osetio je miris smole.

Ušao je jedan korak u pećinu i ponovo zastao da mu se oči naviknu na pomrčinu. Zatim je otkrio baklju koja se nalazila u jednom udubljenju u steni.

Izvadio je šibicu iz džepa jakne i kresnuo je o futrolu revolvera.

Mali plamen je veselo pucketao.

Uspeo je da upali baklju.

Plamen je osvetljavao zidove koji nisu bili tako visoki.

Šejn je nastavio da korača.

Iza jedne izbočine u steni mogla se videti slaba svetlost.

Išao je brzo dalje. Zviznuo je tiho kroz zube kada je otkrio niski otvor koji je izgleda iz brega vodio negde napolje.

Ugasio je baklju, valjajući je po vlažnom tlu.

Zatim se našao ispred otvora. Promolio je oprezno glavu napolje.

I ovde u pećini hujanje vodopada bilo je još vrlo glasno. Zato Šejn i nije čuo topot kopita.

Pružio je jedan korak napolje iz pećine. Pri tom je morao da se sagne da ne bi udario glavom o tvrdu stenu.

Odjednom je čuo frktanje nekog konja levo od sebe.

Neka žena uplašeno kriknu.

Šejn se okrete na tu stranu.

Video je kako žena okreće sivog konja u čijem se sedlu nalazila.

Jednim snažnim, dugim skokom on je uspeo da stigne do žene i da je uhvati za pojas njenih pantalona.

Tog trenutka primetio je i drugog jahača. Bio je veliki i snažan, pravi džin od čoveka. Nalazio se u sedlu teškog, jakog belca koji je frknuo kad je ugledao Šejna.

Žena vrisnu prodorno. Udarala je Šejna pesnicama po licu.

Šejn je istrže iz sedla i spusti je na zemlju. Obuhvatio je svojom levom rukom i privukao je uz svoje telo.

Konj pojuri uz jedan kosi obronak ka stenovitoj zaravni gde su se videli drvena koliba i koral.

Žena se praćakala i mlatarala rukama i nogama. Šejn je morao dobro da se napregne da bi je obuzdao.

A zatim je Šejn izvadio svoj „remington” i naslonio cev na slepoočnicu razbesnele žene.

— Spustite cev sačmarice, Karpentere! — naredi Šejn džinu na belom konju.

Karpenter je oklevao. On je gledao u svoju kćerku koja se sada smirila i nije smela ni da se mrdne. Njene oči su se bile raširile od straha.

Prolazile su sekunde. Sporo, presporo.

A zatim je čovek džinovskog rasta poslušao. Spustio je pušku naniže. Cev je sada bila okrenuta prema tlu.

— Pustite sada Venus! — huknu on.

— Sada vi sjašite, udaljite se od vašeg konja i stavite pušku naniže. Čev je sada bila okrenuta prema tlu.

Glava Sledža Karpentera se nagnu napred.

— Tako da možete da ubijete i nju i mene, zar ne? — režao je on.

— Nemojte pričati gluposti, Karpentere — odvrati Šejn ljutito. — Ja nisam ubica.

— Pa šta onda hoćete?

— Hoću da razgovaram s vama. Ako je to uopšte moguće. Momak koji je pre pola sata napustio dolinu nije uopšte hteo da razgovara sa mnom. Pokušao je da me upuca.

— Kaj Meklin? — upita Karpenter kreštavim glasom.

Šejn sleže ramenima.

— Pojma nemam kako se on zove — objasni on. — U svakom slučaju jedno je izvesno, on je krenuo za svojim konjem dole u ambis, pošto je prethodno nekoliko puta pucao na mene.

— Da li je mrtav?

Šejn potvrdno klimnu glavom.

Izgledalo je da džin ne mari mnogo za to što je njegov partner izgubio život.

Sledž Karpenter skhgnu iz sedla belog konja.

Šejn je tek tada primetio da je Karpenter bio isto toliko visok koliko i Hariken Larsen. Njegova ramena su bila neverovatno široka, a ruke su mu ličile na maljeve. Puška je u njegovim ogromnim šapama ličila na neku igračku za decu.

Belac je mirno stajao.

Karpenter gurnu sačmaricu u savijeno ćebe iza sedla.

— A sada pušajte Venus! — viknu on.

Šejn popusti malo svoju ruku kojom je držao Venus.

— Žao mi je, mis Karpenter, što sam morao da vas držim tako čvrsto — promrmlja on. — Nisam to uradio da bih zaštitio sebe.

— Pa zašto onda? — upita ona.

— Zato da ne bih bio primoran da ubijem vašeg oca — odvrati Šejn.

Osetio je kako se njeno telo opušta. Čak i kad je sklonio „remington” i pustio je sasvim ona se nije odvojila od njega.

— Da li iskreno mislite tako? — upita ona piskavim glasom i ne okrenuvši se prema njemu.

— Da — odgovori on kratko.

— Dođi ovamo, Venus! — reče Sledž Karpenter ljutito.

Ona ga nije poslušala već se polako okrenula prema Šejnu.

Šejn je ugledao lepuškasto, veselo lice sa blagim crtama. Njene zelenkaste oči su bile raširene.

Nije mu promaklo da primeti kako se njeno lice smiralo. Nehotice je ovlažila svoje pune sočne usne. Njena crna kosa imala je pomalo bakarni odsjaj.

— Ko ste vi? — upita ona tiho.

— Zovem se Šejn. Radim za Union-Pacifik.

Sledž Karpenter viknu kao razjareni grizli.

— Sklanjaj se, Venus! — viknu on.

Devojka je gledala u Šejna kao da ne veruje u ono što je čula.

— Ali... ali rekli ste da mislite iskreno — reče ona i uzdahnu.

— Pa ja i radim sve pošteno — odvrati Šejn koji je stalno držao na oku Karpentera koji je sada stavio ruku na dršku nekog starog „voker-kolta”. — Ja stvarno sada radim za UP, ali nisam došao ovamo da se upucavam s tvojim ocem.

— Da đavola, Venus! — grmnu džin sa srebrnastom kosom. — Hajde sklanjaj se već jednom da bih mogao da smestim metak u čelo tom nitkovu.

Htela je da pođe.

— Bolje ostanite, da se ne bi dogodila nesreća — opomenu je Šejn brzo. Nije je uhvatio.

Ona je poslušala.

— Da li te je Likok poslao? — upita ona glasom koji je drhtao.

— Ne, ja sam došao iz Ogdena. Tamo sam se sreo sa Džejmom Guldom, predsednikom Union-Pacifika. Guld želi da sazna šta se to ovde dešava. Uznemirenost i glasine koji su nastali zbog sabotaza tvog oca mu se ne dopadaju.

— Tako, to se ne dopada velikom gazdi — zagrmje Karpenterov glas kao prolećna oluja. — Do đavola još jednom, zašto on onda ne skloni prste sa svojine drugih ljudi?

Šejn pogleda devojku i osmehnu se.

— Hoćete li da kažete svome ocu da bismo mogli da razgovaramo na malo kulturniji način, i to gore u kolibi?

— Zašto ne pitate mene, čoveče? — povika džin i priđe bliže. Gurnuo je „voker-kolt” natrag u futrolu.

Sada se Venus Karpenter sklonila u stranu.

Tri koraka ispred Šejna Karpenter je stao.

— Da li je Meklin stvarno mrtav čovek? — upita on grubo.

— Ako je to onaj čovek koji je malopre prošao kroz vodopad, onda je sigurno mrtav.

— Hm! — namršti se Karpenter. — Saopštiću vam da smo zbog njega hteli da napustimo ovu dolinu. Mister Meklin je pokušao da siluje Venus. Zato sam ga oterao iz doline. Hteo je da se osveti i da oda naše sklonište. Ako je on mrtav...

— Ja sam moju kobilu ostavio tamo napolju — reče Šejn. Karpenter iskrivi glavu.

— Ja vama ne verujem, Šejne — reče on. — Onaj ko radi za Union-Pacifik kao revolveraš mora znati da obavlja prljav posao.

— Zašto prvo ne porazgovaramo, pa tek onda da kažete svoje mišljenje o meni, mister Karpentere? — upita Šejn.

Džin pokaza prstom Šejnov „remington”.

— Jeste li brzi sa tom stvarčicom? — upita.

Šejn klimnu glavom i osmehnu se.

— Toliko brz, da dok vi još mislite kako ćete povući, već osetite moju kuglu na svom telu — reče on.

Sledž Karpenter je nezadovoljno stisnuo usne.

— Dobro, čoveče — reče Karpenter i podiže obrve. — Idemo gore u kolibu, a ti Venus dovedi njegovu ragu.

Okrenuo se i pošao dugačkim koracima.

Venus Karpenter uđe u ulaz pećine i sekundu kasnije Šejn je više nije video.

On se okrenuo i pošao širokom kamenom stazom prema zaravni gde se nalazila koliba.

Sada je malo bolje zagledao unaokolo.

Pored koubе su se nalazili jedna štala i koral.

Omica Venus Karpenter je stajala ispred zatvorenih vrata koral a i još uvek uznemireno frktala.

XI

Venus Karpenter se vratila sa Šejnovom kobilom baš u trenutku kad su njih dvojica bili skinuli sedla sa druga dva konja i uveli ih u koral.

Šejn je prihvatio uzde svoje kobile i odveo je u koral.

On je bio oprezan i nije ni za trenutak ispuštao iz vida Sledža Karpentera. Uostalom, mogao je da shvati to što je džin nepoverljiv prema njemu.

Union-Pacifik ga je gonio već mesecima kao pas zeca. On je verovatno pretpostavljao da su sada poslali nekog koji će pokušati nekim trikom da ga položi na plečke.

Nekoliko trenutaka stajali su obojica pored koral a i gledali u prazno.

Zatim se džin okrenuo. Uhvatio je svoju kćerku za ruku i poveo je u kolibu.

— Kada budete gotovi sa vašom ragom, uđite u kolibu — reče Karpenter.

Šejn nije žurio. Osušio je kobilu i bacio ispred nje sena koje je doneo iz štale.

Kobila nije bila žedna. Verovatno je Venus napojila kod vodopada pre nego što je životinju provela kroz vlažnu zavesu i uvela je u pećinu.

Šejn je osetio da nešto nije u redu. Približavao se vratima kolibe koja su bila samo prislonjena.

Unutra je bilo tiho.

Šejn je stajala nekoliko trenutaka, a onda odjednom gurnuo naglo vrata, prevrnuo se jednom na podu i našao se opet na nožama sa „remingtonom” u ispruženoj ruci.

Iza njega je na drveni pod tresnula jedna debela drvena motka.

Venus Karpenter, koja je stajala pored šporeta, kriknula je prigušeno.

Džin je još uvek stajao pored vrata savijenih leđa i držao motku obema rukama. S čuđenjem je gledao Šejna i nikako nije mogao da shvati kako je mogao da promaši.

— Sada bih jednostavno mogao da povučem obarač, Karpentere — reče Šejn oštro. — Onda bih mogao da naplatim svoju premiju i da uhvatim maglu.

— Zašto to ne uradite? — kreštao je džin.

— Već sam jednom rekao da ja nisam ubica, Karpentere.

Ja želim da saznam šta se ovde dešava. Imam utisak da sa svih strana dobijam samo laži. U najmanju ruku mnogo toga prećutkuju.

Sledž Karpenter baci motku u ugao i zatvori vrata.

Zatim je prošao pored Šejna i seo na jednu stolicu koja zaškripi pod njegovom težinom.

— Skuvaj nara kafu, Venus — reče on.

Gledao je Šejna. Njegov pogled okrznuo je Šejnov revolver, ali nije tražio od Šejna da ga ukloni. Verovatno je samom sebi prebacivao i uvideo da je Šejn u pravu što je tako oprezan.

Šejn priđe stolu. Uzeo je jednu stolicu i seo tako da može da ima na oku i džina i njegovu kćerku. „Remington” je stavio na sto ispred sebe.

— Šta je vama ispričao Guld? — upita Sledž Karpenter potišteno.

— Ne mnogo — odvrati Šejn. — Rekao mi je da je poslao Šona Likoka u Šošon pošto su njegovi ljudi izračunali da će ta vaša pruga donositi dobre prihode. Likok je dobio zadatak da kupi prugu. Uspeo je da je kupi od vas po vrlo povoljnoj ceni.

— Je li to sve?

— Da. Uz to mi je još rekao da je pruga izložena stalnim napadima. On izgleda ne zna da ste vi odgovorni za te napade. Ja mislim da mu Likok nije ništa javio. Ali, Guld mi takođe nije rekao ništa o tome da ste vi podigli proces protiv Union-Pacifika u Bois Sitiju. A ja sam siguran da Guld to zna.

Karpenter se grubo nasmeja. Međutim, nije rekao ništa.

— Guld izgleda više ne veruje Likoku — nastavio je Šejn. — On me je poslao u Šošon da razjasnim zašto neko stalno napada prugu. Ali, otkako sam ja u Šošonu, sve više verujem da je Guld tačno znao da će se ja sudariti sa Likokom.

— I, jeste li? — upita Venus.

— Ja sam jutros u Likokovoj kući smestio Lenarku jedno olovo u ruku — obavesti ih Šejn.

Gledali su ga iznenađeno. Šejn je osetio da oboje postaju nesigurni.

— Pa, zar Likok nije znao da vas je Guld poslao ovamo? — upita Karpenter.

— Ja sam mu rekao — objasni im Šejn. — No i pored toga Likok je nahuškao svog revolveraša na mene.

— Hm! — čudio se Karpenter. Više nije rekao ništa.

Šejn je polako gubio strpljenje. Dosad je samo on govorio. On se nadao da će Karpenter najzad otvoriti karte i da će mu otkriti razlog zašto napada prugu za Kethum, mada je prodao Union-Pacifiku.

— U Šošonu sam čuo da je Hariken Larsen ranije bio vaš partner — reče Šejn posle izvesnog vremena. — Vi ste njega isplatili kratko vreme pre nego što će se pruga prodati Union-Pacifiku. Je li tako bilo?

Karpenter steže usne.

Krajičkom oka video je Šejn kako mu je Venus Karpenter okrenula leđa i nastavila da kuva kafu.

U kolibi nastade tišina. Svi su ćutali. Pucketanje vatre u

šporetu i šuštanje vode u loncu za kafu bili su jedino što se čulo u prostori.

Šejn je izgubio strpljenje.

— Čujte, Karpentere — reče on besno. — Ako vi mislite da je to sve što ja smem saznati, onda ću vas ja sada vezati i staviti u jedan džak, odvešću vas u Čošon i izručicu vas maršalu Kobu pred noge.

— Da li će moj iskaz promeniti nešto u vašim planovima? — upita Karpenter vatreno. — Vi radite za Union-Pacifik, Šejne. Vi nemate nikakvog drugog izbora nego da me odvedete pod konopac da bi gazde Union-Pacifika imali svoj mir. Više niko neće moći da otkrije njihove zločine.

— Ja nisam službenik Union-Pacifika — reče Šejn. — Ja sam sa jednog drugog mesta dobio nalog da podržim mister Gulda. Imam obaveze prema zakonu, Karpentere, a ne prema interesima Union-Pacifika. Ako mister Guld misli da me upregne da radim za neke njegove interese, da bih uhodio njegovog sopstvenog čoveka ili nešto tome slično što meni nije poznato, onda se on grdno vara.

Venus Karpenter je donela lonac sa kafom i stavila ga na sto. Zatim je donela tri šolje, sela za sto pored dvojice muškaraca i nasula kafu.

— Ja mislim da mi možemo verovati Šejnu, tata — reče ona iznenada.

Sledž Karpenter se trže. Gledao je zamišljeno svoju kćerku. Nešto na njoj kao da mu se nije dopalo. Promrmljao je nešto što Šejn nije razumeo, a zatim glasno rekao:

— Ja verujem da sve svinjarije dolaze od Union-Pacifika!

— Ali Šejn nije takav — odvrati ona čvrstim glasom. — Odavno je mogao da te ubije, tata. Onda više ne bi bilo nijednog svedoka za ono što su Šon Likok i Karl Lenark učinili tebi. Union-Pacifik će zakonito pripadati „C i L Reilroud” i Šon Likok se više neće bojati da mora da vrati pola miliona koliko je opljačkao od Union-Pacifika.

Šejn je slušao.

Najzad su prešli na stvar, pomisli on.

Devojka otvoreno pogleda Šejna.

— Tata nikada nije prodao firmu „K i L” Union-Pacifiku, Šejne — reče ona.

„K i L” — iznenadi se Šejn.

— Tako je tata koristio svoju firmu. Karpenter i Larsen.

— A, da li bi Likok mogao da pokaže ugovor o kupovini? — upita Šejn.

— Taj nitkov je falsifikovao ugovor! — viknu Venus.

— Nije baš sasvim tako, Venus — reče Karpenter otegnutim glasom. — On me je prevario. Naseo sam jednom jako otrcanom triku, Šejne. U stvari, ja sam i želeo da prodam prugu. Vama je sigurno poznato da Larsen i ja uživamo da gradimo nove pruge. To je nešto što nas neodoljivo privlači i što volimo. Da li ste videli Rojot kanjon? Remek-delo! To se retko u svetu može videti.

Šejn zavrte glavom.

— Jako smela konstrukcija, Karpentere — reče on. — Tre-

ba se diviti ljudima koji su to izgradili iznad te ogromne provalije koja zjapi kao kakva ogromna usta ajkule. Međutim, ako mene pitate, ja se ne bih usudio ni pešice da predem preko tog vašeg mosta.

Karpenter se grohotom smejao. Zidovi kolibe kao da su podrhtavali.

— Pa, njega ne mogu srušiti ni najveće bombe, momčel! — reče on. Hariken Larsen je najbolji inženjer koji je ugledao ovaj beli svet. Tako nešto niko živi ne bi uspeo da sagradi.

— Znači, Larsen ga je pravio! — reče Šejn. — A kako to da je on sada vozač lokomotive kod UP?

Karpenter pogleda svoju kćerku. Nastavio je svoju priču ne obazirući se na Šejnovo pitanje.

— Uprava Union-Pacifika nije nas mnogo interesovala, mene i Larsena.

‘Kada se u Šošonu pojavio Šon Likok počele su da kolaju glasine da se on interesuje za našu prugu. Mi smo bili ponosni.

Hariken je kovao već nove planove. Sa novcem koji ćemo dobiti od prodaje pruge za Kethum nameravali smo da gradimo novu prugu. Od Nampe do Bois Sitija. I, ja sam pregovarao sa Likokom...

Šejn ga prekide.

— Pre toga je Larsen prodao svoju polovinu firme „K i P” vama, Karpentere — reče on. — Zašto je to uradio. I, zašto niste obojica pregovarali sa Likokom?

Sledž Karpenter nabra obrve. Više nije imao volje da odgovara na Šejnova pitanja koji ga je stalno prekidao. Stegao je usne i ćutao.

Međutim, javila se Venus.

— Hteli su da izvuku povoljniju cenu, Šejne — objasni ona. — Larsen je prodao svoju polovinu mom ocu samo tako na papiru. Za 750.000 dolara. Njih dvojica su verovali da će u tom slučaju Union-Pacifik dati jedan i po milion za firmu „K i L”.

— Pa ona toliko i vredi! — huknu Karpenter.

— Međutim, vi biste bili zadovoljni i sa jednim milionom — odvrati Venus.

— I, kako vas je Likok prevario, Karpentere? — upita Šejn.

Snažni čovek se počea po glavi.

— On je sa mnom sklopio predugovor u kome sam ja izjavio da se slažem da se pruga za Kethum može prodati Union-Pacifiku. Međutim, taj kućkin sin mi je podmetnuo da potpišem ugovor i još tri kopije.

Ipak, tu je bila samo jedna kopija. Ostala dva papira su bili ugovori o kupovini firme „K i L” za pola miliona!

Šejn se skoro nasmejao.

Dva stara, poštena čoveka su želeli da naprave posao svoga života i da polože na pleća jednog ogromnog giganta, a sami su se nasankali.

— A onih pola miliona? — upita Šejn.

— Vama je sve ovo izgleda jako zabavno, Šejne! — lju-tio se Karpenter. — Mislim da to nije nimalo smešno.

— Tata nije nikada dobio pola miliona, mada Likok tvrdi

da ih mu je dao — reče Venus umesto svoga oca. — Likok mora da je u vezi sa Malkolmom Eternom iz Ajdaho-Stejt-banke i da njih dvojica duvaju u istu tikvu. Postoji isplata od pola miliona dolara sa korta Union-Pacifika, kao i potvrda moga oca da je primio tu sumu. Ali, potpis na njoj je falsifikovan

— I vi mislite da je tih pola miliona zgrabio Likok?

— Ili on, ili Union-Pacifik! — viknu Karpenter.

Šejn je ćutao. On je bio skoro siguran da je Union-Pacifik platio tih pola miliona. Verovatno je Šon Likok uzeo taj novac i podelio ih sa bankarom i revolverašem Karlom Lenarkom.

Šejn je pomislio na ugovor Karpentera sa njegovim partnerom Larsenom. Likok izgleda da nije ništa znao o tome. Likok je mislio da je Karpenter isplatio. Možda je Likok i nameravao da uzme novac Larsenu ako je on završio tu stvar sa Karpenterom.

— Šta sada nameravate da uradite, Šejne? — upita Venus Karpenter tiho.

Njene krupne zelenkaste oči gledale su ga radoznalo. Bila je uzbuđena.

Međutim, nije to bilo zbog straha za sudbinu njenog oca. Ona je bila sigurna da Šejn nije čovek koji će staviti omču oko vrata njenom ocu

Šejn pogleda kroz prozor. Bio je već pao mrak i noćna tmina je svojim gustim tamnim velom prekrila brda i doline.

Šejn je bio odlučio da sutra ujutru rano odjaše u Šošon i dobro priklješti Likoka i tog bankara Aterna. Sam đavo lično će ih odneti u pakao ako jedan od te dvojice nitkova ne propeva.

— Ne znam da li je Džej Guld spreman da isplati više od pola miliona za „K i L”. Karpentere, ali vam obećavam da ćete dobiti bar tih pola miliona.

Karpenter promrmlja nešto neodređeno i srknu svoju vrelu kafu.

Lice Venus Karpenter se ozario. Ovako nasmejana bila mu je još lepša.

— Ako nemate ništa protiv, ja ću prenoćiti tamo preko u štali — reče Šejn. — U slučaju da mi neverujete da vas neću odati, onda ujutru možete posle mene otići iz ove doline i potražiti neko drugo skrovište.

— Mi vama verujemo, Šejne — reče Venus brzo. — Pripremiću vam nešto za večeru. Sigurno ste jako gladni.

— I ja sam gladan — dobaci Karpenter i pogleda ljutito svoju kćerku.

Izgleda da se njemu nije baš mnogo dopalo što se Venus tako upadljivo brine o čoveku koji je ustalasao tu stvar oko njegove pruge.

— Izadite napolje i čekajte da vas pozovem — reče Venus i osmehnu se. — Ne volim kad neko zaviruje dok kuvam. Sledž Karpenter ustade. Uzeo je jedan krčag sa police.

— Nemoj se opiti, tata — opomenu ga Venus.

Karpenter prostenna.

Zatim je dugačkim koracima izašao iz kolibe.

Šejn krenu za njim. Osećao je kako ga je Venus otpratila pogledom.

On se za trenutak okrenuo nazad.

Devojka mu se osmehnula.

Šejnu udari krv u lice. Pocrveneo je i njegovo srce je po-
čelo ubrzano da kuca

XII

Šejnov san je bio lak.

Znao je dobro da Sledža Karpentera ne može ubediti tako lako. Njegova iskustva sa Union-Pacifikom bila su jako loša. Karpenter je još uvek verovao da Šejn ipak želi da ga navuče na tanak led i da ga najзад privrede do drveta za vešanje gde će mu staviti omču oko vrata.

Vrata štale nisu mogla da se zaključaju. Nije bilo ni reze.

Tako je Šejn ostao na brisanom prostoru i morao je davolski lako da spava ako misli da ne krene u pakao još ove noći.

Već je bio čuo lagano škripanje tamo napolju na stenovitom tlu.

Još pre nego što su se vrata pokrenula, Šejn je uzeo svoj „remington”. Podigao je cev uvis i upravio je prema izlazu iz prostorije.

Ugledao je konture lika neke osobe niskog rasta.

To nikako nije mogao biti Sledž Karpenter.

— Šejne? — začuo se tihi glas.

Bila je to Venus.

Uspravio se na čebetu u senu. Šuškaloo se.

Prišla mu je.

Gledala ga je nekoliko sekundi, a zatim je sela pored njega u senu.

— Nisi smela doći, Venus — promrmlja Šejn. — Tvoj otac mi još uvek ne veruje. Ne prebacujem mu zbog toga posle svega onoga što je doživio sa Šonom Likokom i Karlom Lenarkom. Ne želim da mu pružim novu priliku da se ljuti na mene.

Bledi mesečevi zraci koji su u prostoriju prodirali kroz poluotvorena vrata na štali osvetlili su njeno lepo lice. Osmehivala se nežno.

— Ne treba ničeg da se bojiš, Šejne — reče ona blago. — Tata zna da sam izašla iz kolibe i da sam došla kod tebe.

To je iznenadilo visokog čoveka. Da li je moguće da je Sledž Karpenter drugačiji od ostalih očeva?

— Misliš li da sam lepa, Šejne? — prošaputa ona.

On je podigao ruku i sklonio bujnu kosu sa njenog čela. Zagledao se u njeno lice.

— Lepa si, Venus — odvrati on. — Jako si lepa. S pravom nosiš svoje ime.

Osmehnula se zadovoljno.

— Venus je boginja ljubavi — reče ona.

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— Ne samo to — reče on. — Ako se to ime prevede, ono znači i privlačnost, čulnost, žudnju.

Njeni obrazi su se zarumenili. Pribila se uz njega.

Njena ruka je drhtala kada je svojim prstima prešla preko Šejnovih usana.

— Šejne — prošaputa ona. — Čuo si sinoć šta je tata rekao o Kajlu Meklinu, zar ne?

Šejn klimnu glavom.

— Vi ste ga najurili zato što je hteo nešto da ti uradi, zar ne? — upita Šejn.

— Da — odgovori devojkica brzo. — Da se tata nije pojavio na vreme, Meklin bi to i uspeo. A ja... ja nikad nisam bila s muškarcem, Šejne. Sama pomisao da taj odvratni Meklin bude prvi dovodila me je do ludila.

Šejn je osetio šta se dešava u srcu ove devojkice.

— Ja sam lutalica, Venus — odgovori visoki čovek promuklim glasom. — Kada budem sredio Likoka, ja ću odjahati negde u daljinu i verovatno me više nikada u životu nećeš videti.

Klimnula je glavom i pogledala ga svojim krupnim očima.

— Ja to znam. Šejne — počeo ona. — Ali... ali, nisam nikad osetila takvu želju da me jedan čovek voli kao kad sam ugledala tebe.

Odjednom je obavila svoje ruke oko njegovog vrata i poljubila ga. Pomalo plašljivo i nespretno. Ali sa nežnošću koja je visokog čoveka dirnula do dna srca.

Legao je ponovo na seno i povukao devojkicu za sobom.

Ona je ubrzano disala.

Ljubio je vatreno. Ona je najpre bila pomalo zbunjena, a zatim je strastno odgovorila na njegove poljupce.

Šejn otkopčao njenu bluzu. Ispod nje nije bilo ništa od odeće. Bila je naga! Osetio je njene grudi u svojim rukama. Bile su velike i čvrste. Ona se pripijala uz njega, kao da nije očekivala da će prvi put doživeti ljubav.

Njeno tiho dahanje i šuštanje sena bili su jedini šumovi u štali.

Šejn je milovao i ljubio njeno nago telo. Savila je leđa i naslonila svoje nabubrele grudi na Šejna.

On je milovao sve strasnije njeno čvrsto telo.

Ona je duboko disala kada je on rukom stigao do mesta gde se spajaju butine.

A onda, svet kao da je prestao da postoji za njih.

Na mesečini je Šejn video kako je zabacila glavu unazad. Zatim se čuo prigušen krik iz njenog grla. Stavila je ruku na usta. A kada je Šejn pomislio da ona oseća bolove ona je počela življe da se kreće.

Štala je bila ispunjena njenim glasnim uzdasima. Preko njenih tamnih obraza kotrljale su se suze. Njeno telo drhtalo je od zadovoljstva koje je ona prvi put osetila u svom životu.

Šejn nije znao koliko je vremena prošlo kada se odvojio od nje i njeno vrelo lice pokrio poljupcima.

Zagrlila ga je.

Prošlo je nekoliko trenutaka dok je ona došla do daha.

Toplina njenog mladog tela prodirala je kroz njegovu kožu i pružala mu osećanje mira i zadovoljstva kakvo odavno nije osetio.

— Znala sam, Šejne — šaputala je ona. — Bilo je potrebno da te vidim samo jednom, pošto si me ispred pećine privukao sebi, pa da saznam da si ti čovek koga želim.

Šejn podiže obrve. Mogu tu iskrsnuti i neke poteškoće. On je mislio da je Venus shvatila šta će se kasnije dogoditi.

Ona se osmehnu

— Ne boj se, ja neću da ti bacim laso oko vrata i da te onda privežem za neki kočić — šaputala je ona. — Radujem se što si ti prvi muškarac u mom životu, Šejne. Bojala sam se da neću moći da zaboravim doživljaj sa Kajlom Meklinom. Sada vidim da ima i drugačijih muškaraca nego što je Meklin.

Šta Šejn da kaže na to?

On nije poznavao Meklina. Možda je on bio dobar mladić, a eto imao je tu nesreću da se zaljubi u devojkicu kojoj je bio odvratn.

Njegove ruke su klizile preko njenih leđa.

Sa osmehom na usnama pogledala ga je svojim zelenkastim, sjajnim očima kada je on ponovo počeo ljubavnu igru.

Ovog puta je bilo još lepše nego prvi put. Šejn je bio nežan i pažljiv da ne bi povredio devojkicu.

Venus uzdahnu od zadovoljstva.

XIII

— Ti si se usudio da dođeš ovamo! — viknu Šeri na čoveka sa naočarima koji je stajao ispred vrata njene kuće.

— Ne pravi cirkus, Šeri, već me puštaj unutra — odvrati Rudi Hogset.

Ona se namršti.

— Prokleti jarče koji juri za svakom kozom u gradu — reče ona besno. — Ti misliš da možeš da radiš sa mnom sve što zaželiš, isto kao i sa ostalim ženama, zar ne? Međutim, tu si se grdno prevario! Ja...

On joj je prišao, gurnuo je unutra i zatvorio vrata za sobom.

— Prekini paljbu, Šeri. Ja ne verujem da mi jedno drugom imamo šta da zamerimo. Ja nisam blesav. Znam da je taj Šejn noćio kod tebe.

— Otac ga je pozvao! — viknu ona. — On je spavao sam u jednoj sobi!

Rudi Hogset se široko isceri.

— Zaboravljaš, draga, da smo ti i ja radili to dok je tvoj otac u susednoj prostoriji hrkao kao da testeriti čitavu šumu.

— Oh! — viknu ona.

Stegla je ruke u pesnice, prišla Hogsetu i počela da dobuje po njegovim grudima.

— Kako si mogao tako nešto da mi uradiš, Rudi? — prosišta Šeri. — I to baš sa tom crvenokosom beštijom gore sa brega! Svi će mi se podsmevati.

— Kad bi to bila tvoja jedina briga, Šeri, onda bi sve bilo u redu.

— Nevaljalče!

— Hajde, dođi. Tvoj stari će biti ovde tek kroz jedan sat. Treba da iskoristimo to vreme.

Ona se durila.

— U stvari, ja ne želim ništa da radim s tobom, Rudi. Ti si me u...

Njegove ruke su klizile niz njeno vitko telo.

— Ti znaš da sam ja lud za tobom, draga. Sve ostalo nije važno. Nemoj razbijati glavu mislima na tu crvenokosu zmiju. Ja sam s njom bio iz jednog sasvim drugog razloga.

Stavio je svoju ruku u njenu kosu.

— Iz kog razloga? — upita ona.

— To ćeš čuti kasnije kada i tvoj stari bude prisutan — mrmrljao je Hogset.

Zavukao je svoje ruke u otvorenu bluzu mlade Šeri.

Ona ga odgurnu od sebe.

— Jesi li poludeo? — upita ona uplašeno. — Ako te tata bude našao ovde polomiće ti i najmanju koščicu!

— A zar mu nisi rekla da ćeš se udati za mene?

— Jesam. Ali on meni veruje isto toliko koliko i ja tebi.

— Šta to sada ponovo treba da znači?

— Šta drugo? Ja te dobro znam, Rudi Hogsete. Pre nego što stanemo ispred matičara, ti ćeš već davno biti iza sedam brda i sedam gora zajedno sa svojim prnjama. Osim toga, ja sada više neću, razumeš li? Misliš li da želim celog života da slušam o avanturama moga supruga? Možda ću ja onda sedeti kod kuće sa decom, a ti ćeš se zabavljati i dalje kao i dosad. Ne, Rudi Hogsete! Šejn mi je pokazao da ima i drugih muškaraca sa kojima je i te kako zabavno. Nekada ću naći nekog koji će me voleti i koji će mi biti veran.

— Taj Šejn, možda? — upita Hogset zajedljivo. — A ja sam tom nitkovu platio piće.

— Šejn se ne razlikuje mnogo od tebe, Rudi. Ni on ne može da ostane dugo u jednom mestu niti da se veže samo za jednu ženu. Međutim, on ima malo više stila od tebe. Da li si ti ikad poručio šampanjac za mene?

— Da li sam ja šašav? — izusti Hogset. — Šta ja mogu protiv toga što su sve žene lude za mnom? Hoćeš li zbog toga da me prekorevaš? Dobro, ako ti tako misliš, onda ću ja uhvatiti maglu. Tvoj stari prokleta dobro može da iskoristi ono što ću mu reći a što sam saznao gore kod Likokovih.

Okrenuo se i pošao prema vratima.

Šeri potrča za njim i obuhvati ga rukama.

— Nemoj biti na kraj srca, Rudi — reče ona nežno. — Dođi! Dok ne stigne voz iz Kethuma imamo nepun sat vremena.

Povukla ga je u njenu sobu.

Nije prošlo ni desetak sekundi, a ona je skinula svu odeću sa sebe. Opružila se naga na krevetu.

Rudi Hogset nije bio mnogo sporiji.

Šeri se iznenadila kada je ugledala revolver u futrolu ispod ramena Rudija Hogseta.

Inače, Rudi nikada nije nosio revolver.

Ona uzdahnu kad je on stao pored kreveta. Bila je još uvek luđa za njim.

— Hajde! — reče ona promuklim glasom. — Nemoj dozvoliti da tvoja Šeri čeka...

XIV

Skoro da su zaboravili da je vreme isteklo.

Prodoran pisak lokomotive vratio ih je u stvarnost.

Rudi Hogset skoči iz kreveta kao da ga je kobra pecnula. Setio se ogromnih pesnica Harikena Larsena i nije čeznuo za tim da se upozna s njima.

Oblačio se što je brže mogao.

Šeri je opet bila brža od njega.

Ona se obukla, a zatim je namestila krevet.

Hogset je sada oblačio žaket koji je pokrio njegov rameni pojas sa futrolom u kojoj se nalazio revolver.

— Mi ćemo ga čekati u njegovoj sobi — reče devojka i brzo izađe. Lampu je ostavila da gori.

Bilo je krajnje vreme da se sprema za doček džina.

Tek što je Rudi Hogset seo na jednu stolicu u Larsenovoj sobi, otvorila su se ulazna vrata i teški koraci odjeknuše kroz hodnik.

Hariken Larsen je najpre otvorio sobu svoje kćerke Šeri.

Iz njegovog grla čulo se zadovoljno gundanje kad je video da je krevet namešten. Znači, niko nije dolazio, zaključio on.

— Zdravo, tata! — doviknu veselo Šeri koja se pojavila iz Larsenove sobe. — Dođi, imamo posetu.

Hariken Larsen sastavi obrve i pogladi svoju bujnu bradu.

— Posetu? — upita on iznenađeno. — Tako kasno?

— Nemoj se odmah uzbuđivati, molim te, tata — umirivala ga je Šeri. — To je Rudi Hogset. On ima da ti saopšti nešto što je jako važno za tebe.

— Hogset! — viknu džin kao razjareni bivo. — Gde je taj jarac? Zavrnuću tom nitkovu šiju tako da će mu lice biti na leđima. Opomenuo sam te da ga ne puštaš u našu kuću!

— On je došao samo zbog tebe, tata — viknu devojka ljutito. — I prestani već jednom da izigravaš divljeg grizlija. Ti ćeš čuti šta on ima da ti kaže. A ako mu budeš bilo šta uradio onda ja više nikad u životu neću progovoriti nijednu reč!

Hariken Larsen je gledao zbunjeno svoju kćerku. Kao da nije verovao svojim ušima. Do đavola, pomisli on, izgleda da je to ponovo postalo ozbiljno s tim kućkinim sinom.

Prišao je besno svojoj sobi i otvorio vrata.

Žuč mu se pokrenula kad je ugledao iscerenog momka kako sedi na jednoj stolici.

Taj nitkov Hogset nije smatrao potrebnim ni da ustane.

— Halo, Harikene! — reče Hogset veselo.

— Za tebe sam Larsen, suknjarošu! — grmnu džin.

Rudi Hogset se isceri široko.

— Tvoj stari je neki veliki šaljivdžija, Šeri — reče on devojci koja je stajala pored svoga oca.

— Ispluj ono što imaš da mi kažeš, Hogsete — viknu Hariken. — A posle toga ćeš na svojoj koži osetiti da li sam šaljivdžija ili nisam.

— Zar ovde nema šta da se popije? — upita Rudi Hogset i pogleda Šeri.

Devojka odmah otrča do jednog ormara. Trudila se da otvori bolje raspoloženje pre nego što dođe do gužve. Ona se nadala da će Rudijevo obaveštenje stvarno biti važno za njenog oca. Inače se može dogoditi nesreća.

Napunila je dve čaše i pružila jednu svom ocu, a drugu Rudiju Hogsetu.

Hariken Larsen lupa svojom čašom o sto dok je Rudi mirno otpio jedan dobar gutljaj.

— Šeri mi prebacuje da se movam tamo gore na bregu oko gospođe Likok — počeo je Rudi.

Harikenovo lice se smrači.

Međutim, Rudi Hogset podiže ruku u znak da njegova priča nije završena.

— Ne smete me smatrati ludim, Harikene — nastavi Hogset. — Ja sam đavolski dobar u svom poslu. Mnogo sam u pokretu. Ima me svuda. Pa ja čujem i kako buve kašlju. Ako ljudi ponekad poveruju da su mi u glavi samo žene, onda se grdno varaju. Ja sam jedan od onog malog broja ljudi koji znaju u kom grmu leži zec. Zbog Šeri nisam nikad mnogo govorio o tvojim poslovima sa Sledžom Karpenterom.

Hariken Larsen skoči kao oparen.

Zgrabio je Rudiju Hogseta za kragnu njegovog jaketa.

— Šta time hoćeš da kažeš, Hogsete? — viknu on. — Da to nije neka ucena?

— Glupost — dahtao je Rudi uplašeno. — Pa, ja sam na vašoj strani, Harikene!

Džin je pustio Hogseta.

Rudi pade tvrdo na stolicu. Bilo mu je potrebno nekoliko trenutaka da dođe do daha.

— Saznao sam od gospođe Likok da njen suprug i Karl Lenark spremaju jednu jako veliku svinjariju — reče on.

Hariken Larsen je ubrzano disao.

— Šta? — upita on.

— Žele da se konačno obračunaju sa Sledžom Karpenterom i da ga srede za večita vremena. To što se pojavio Šejn jako ih je zabrinulo.

— Šejn? — upita džin zbunjeno. — Kakve veze, pobogu, ima taj Šejn sa celom tom stvari?

— Zar ne znate? — upita Hogset. — Šejn radi za Union-Pacifik. Gospođa Likok mi je rekla da je njega poslao Džej Guld. Verovatno da malo zaviri u prljave Likokove poslove.

Hariken Larsen je još uvek teško disao. Male crne oči skoro da su mu ispale iz očnih duplji.

— I šta to nameravaju Likok i Lenark da urade? — upita on.

Hogset se nakašlja.

— Nameravaju da dignu u vazduh most preko Kojot kanjona i da to natovare na vrat Karpenteru. Zatim će krenuti u poteru za Karpenterom, a nameravaju da pošalju u pakao i tog Šejna.

Hariken Larson je gledao Hogseta.

— Da li je to tačno? — upita džin.

— Zašto bi gospođa Likok lagala? — upita Rudi Hogset.

— Ja sam lično video danas popodne Lenarka i Čučilija kako su izjahali iz grada. Pretpostavljam da će sutra upaliti dinamit kada naiđe voz za Kethum.

— Hvala, Hogsete — huknu Hariken Larsen.

Rudi Hogset ustade.

— Drago mi je ako sam nešto pomogao, Harikene — reče on. — Nadam se da ćete to moći da sprečite. Ja sada odlazim. Ili želite da i ja jašem s vama?

— Ne, Hogsete — mrmljao je Larsen. — To ću već srediti ja sam.

Šeri povuče Rudija Hogseta napolje u hodnik.

Pošto su zatvorili vrata sobe njenog oca, ona viknu na Rudija.

— To ti je ta crvenokosa drolja mogla odati samo u krevetu, Rudi Hogsete!

— A zar bi ti više volela da sam je ostavio na miru i da Lenark i Čučilio bace u vazduh most tvoga oca?

— Naravno da to ne bih volela, do đavola!

— E pa, eto, vidiš — reče on. — Meni uopšte nije jasno šta vi žene hoćete. Zašto ne uživajte u životu kako to mi muškarci činimo, nego komplikovane stvari još više komplikujete!

— Uživaću i ja, Rudi Hogsete! — viknu ona divlje. — Budi siguran u to, nitkove!

Rudi Hogset se naklonio.

On nije voleo žene koje stalno nešto zameraju.

Svetla u salunu „Big Kamas” đavolski su opasno privlačila njegove oči. Dosta mu je bilo žena za danas. Popiće još koje piće i onda će krenuti na zasluženi odmor.

XV

Bilo je podne kad je Šejn stigao u Šošon.

U gradu je bilo puno stranaca. Razmyleli su se na sve strane kao mravi.

Šejn je video bezbroj ljudi u otrcanim odelima kako sede na pločniku ili se muvaju oko radnji. Oni su bili došli vozom sa istoka i nameravali su da krenu gore prema Kethumu da bi tamo u rudnicima srebra našli posao.

Šejn je vratio kobilu u štalu za iznajmljivanje konja odakle je i bio uzeo.

Zatim je krenuo prema Ajdaho-Stejt-banci koja se nalazila u glavnoj ulici preko puta maršalove kancelarije.

Prostorija sa šalterima je bila prepuna. Mnogi koji su sada stigli bili su prebacili novac u banku i hteli su sada da ga podignu.

Šejn nije imao volje da stane u neki od dugačkih redova i da sačeka da mu neko kaže kada i gde može da razgovara sa misterom Eternom.

Odlučio se da priđe jednim vratima na kojima je bilo ispisano zlatnim slovima „PRIVATNO”.

Iza jednog šaltera neka žena prodorno kriknu.

Šejn se nije nimalo uzbudio.

Zatvorio je vrata za sobom i prošao kroz prostoriju.

Dosepo je u jedan hodnik u kome su se nalazila mnoga druga vrata.

Na jednim od njih stajao je natpis „Etern”.

Neko naglo upade u hodnik iz prostorije sa šalterima.

— Koga vi ovde tražite, ser? — uzviknu on.

— Već sam se snašao — odvрати Šejn.

Otvorio je vrata Eternove kancelarije.

Šejn je zalupio vrata ispred nosa čoveku koji je pojurio prema njemu. Ključ se okrete u bravi s unutrašnje strane. Šejn je zaključao.

Prostorija u kojoj se našao Šejn bila je prostrana i lepo uređena. Etern je, izgleda, bio neki od velikih gazda banke.

Rezbareni nameštaj od mahagonija! Zidovi pokriveni policama u kojima su se nalazile knjige i akta, sve lepo poređano. Iza ogromnog pisaćeg stola na zidu je visila velika umetnička slika na kojoj se nalazio neki alegorijski lik žene koja je verovatno trebalo da predstavlja napredak.

Čovek iza pisaćeg stola podiže glavu.

Šejn ugleda usko lice sa svetlim očima koje su hladno gledale u njega.

— Šta to treba da znači, mister... — reče on mrzovoljno.

Šejn sede na stolicu koja se nalazila ispred pisaćeg stola. Stavio je svoj „remington” na ploču stola od mahagonija.

Malkolm Etern preblede.

— Šta... šta... — mucao je on.

Šejn ga prekide mahnuvši rukom.

On je mirno uzeo „havana” cigarilo iz kutije ispred sebe i zapalio jednu.

Prema Eternu krenuše čitavi oblaci dima iz cigarilosa.

— Došao sam ovamo da s vama razgovaram o potpisu na priznanici Sledža Karpentera, Eterne — reče Šejn mirno. — Ja se zovem Šejn i došao sam u Šošen po nalogu mister Džeja Gulda da očistim svinjac u ovom đavolskom gnezdu.

Etern preblede kao krpa. Njegove tanke usne su drhtale. Ruke je stavio na naslon svoje fotelje.

Bilo je sasvim jasno da je Šejnovo ime već čuo. Verovatno ga je o tome obavestio Likok.

— Vi možete da birate između dve stvari, Eterne — nastavi Šejn. — Istina ili nekoliko godina iza rešetaka, Eterne. Ja i onako mislim da će proces u Bois Sitiju sve te prljave stvari izneti na svetlo dana. Ali, onda će za vas biti suviše kasno, Eterne.

Čovek je nešto mucao što Šejn nije razumeo.

— Govorite jasnije, čoveče! — opomenu ga Šejn.

— Likok — mumlao je Etern. — On...

— Nemojte se oslanjati na Likoka — opomenu ga Šejn. — Guld ga je otpisao. Likok je uprljao ime Union-Pacifika. On će biti pozvan da položi račune o svemu. I, svako onaj ko ne stane na stranu mister Gulda, takođe će potonuti. To vam ja obećavam!

— Likok me je naterao, mister Šejne — reče Etern. — Pretio mi je da će povući sav novac Union-Pacifika iz banke i da sam dovede neku banku UP u Šošon. To bi bio moj kraj, mister Šejne! Ja bih ostao na ulici. Bez prebijene pare.

— Koliki je bio vaš udeo u tih pola miliona?

— Pedeset hiljada — odvrati Etern.

— Nadam se da ste vi u stanju da taj novac vratite.

— Nisam ga ni taknuo — prošaputa Etern.

— Na vašu sreću. A ko je falsifikovao potpis Sledža Karpentera?

— Ja to ne znam — odvrati Etern. — Ja sam dobio priznanicu od mister Likoka pošto sam mu isplatio petsto hiljada dolara u gotovom novcu.

Napolju se čula neka galama.

Neka pesnica je počela da lupa na vratima.

— Mister Eterne, da li je sve u redu? — čuo se glas iz hodnika. — Ovde govori maršal Kob.

Šejn uze svoj „remington“. Ustao je i prišao vratima. Okrenuo je ključ u bravi i otvorio.

— Uđite, Kobe — reče on.

Maršal se zagrcnu.

Ušao je u kancelariju, a Šejn ponovo zatvori vrata.

Službenici koji su pozvali maršala, stajali su mirno u hodniku.

Kob je u međuvremenu saznao ko je Šejn. To se odmah videlo po njemu. Mora da mu je tajnu odao Likok.

Šejn je ukratko ispričao o čemu se ovde pre nekoliko minuta razgovaralo.

Maršal Kob je prebledeo. Osetio je odjednom da sedi na više stolica.

— Možete li mi pokazati pismo mister Gulda? — upita on kreštavim glasom.

Šejn mu je ispunio želju.

Pošto je Kob pročitao pismo zamislio se. Šta da radi? Pogledao je Eterna

— Ostajete li pri svom iskazu, Eterne? — upita on grubo.

Bankar potvrdno klimnu glavom.

Kob se obrati Šejnu. U stvari, maršal nije mogao da pogleda u oči visokom čoveku.

— Žao mi je, Šejne — promrmlja on — ali ja nisam mogao ni da pomislim da ste to vi. Kada su vas opisali i pozvali me u banku ja sam odmah poslao jednog čoveka da obavesti mister Likoka o...

Šejn opsova. Njemu je odmah bilo jasno šta to znači.

Likok je pretpostavljao da Etern neće izdržati, a da ne oda tajnu. A to znači da će on nahuškati svoje ubice da Šejna što pre uklone s ovog sveta.

Šejn se odjednom okrete i pojuri iz kancelarije.

Možda će stići da spreči Lenarka i Čučilija i da pritegne Likoka.

Napolju na trotoaru okupila se velika grupa ljudi. Glasina da je banka opljačkana pronela se brzo niz glavnu ulicu.

Šejn se probio kroz gomilu ljudi, a zatim je potrčao do štale za iznajmljivanje konja. Nije imao nameru da pešice ode do Likokove kuće.

Kratko vremena pre nego što je stigao do štale primetio je da se neko pokrenuo iza otvorenih vrata zgrade.

Šejn je odmah reagovao. Skočio je u stranu.

Istog trenutka suknu plamen iz cevi nekog oružja onamo iz štale.

Prasak pucnja nadjača galamu ljudi na glavnoj ulici.

Negde onamo na drugoj strani ulice prсну staklo na nekom prozoru.

Šejn se prevrtao na zemlji. Već je bio izvukao svoj revolver iz futrole.

Kada se ponovo pojavio vatreni štap, Šejn je povukao obarač.

Samo za koju šaku u stranu od njega jedna kugla podiže prašinu.

U štali neko kriknu.

Šejn skoči. Sada je čuo neki šum na drugoj strani ulice i okrenuo se na tu stranu. Oblio ga je hladan znoj. Na drugog pucaroša iz zasede nije računao.

Pokušao je da padne nazad, međutim, znao je da neće biti dovoljno brz.

Prasnu pucanj.

Šejn upravi cev „remingtona” u cilj. Ako već mora da putuje na daleki put bez povratka povešće i tog pucaroša iz zasede.

Ipak, niti je Šejn bio pogođen, niti je bilo potrebno da i on puca.

Čovek na suprotnoj strani ulice ispustio je svoju „vinčesterku” i uhvatio se za jedan stub verande neke zgrade. Zatim je polako skliznuo na zemlju. Potom su se njegove ruke odvojile od stuba i on se opružio na pločniku.

Šejn je već bio ustao.

Jedan pogled bio mu je dovoljan da se uveri da se pucaroš iz zasede više neće podići.

U nekoliko koraka našao se Šejn u štali.

Tamo je čučao neki čovek koji je svojom levom rukom držao desnu. Njegova ruka bila je obojena krvlju.

Šejn odgurnu pušku koja se nalazila ispred čoveka. Uhvatio je momka za kragnu i izgurao ga iz štale.

Na suprotnoj strani ulice pored drugog strelca iz zasede stajao je neki dežmekast čovek. Kada je podigao glavu Šejn je ugledao široko lice Rudija Hogseta koji se cerio. Njegove oči su sevale iza naočara.

Šejn je bio iznenađen. Nije uopšte znao da Hogset nosi revolver.

Iz banke je istrčao maršal Orin Kob. On opsova kad je prepoznao dvojicu nitkova koji su napali Šejna.

— Hvala, Hogsete — reče Šejn otegnuto.

— Nema na čemu, Šejne. Svom kolegi bih uvek pomogao. Kolega, trže se Šejn. Znao je na šta je Hogset mislio. Bilo mu je drago što mu Hogset ne uzima za zlo to što je proveo noć sa Šeri.

— Preslišaću sada Likoka, Kobe — reče Šejn ljutito maršalu.

Hogset uhvati Šejna za jaknu.

— Mogu li pre toga sa vama da razgovaram, Šejne? — upita on tiho. — Biće kratko.

Sklonili su se u stranu.

Šejnove crte lica su postale grube kad je čuo šta Lenark i Čučilio nameravaju da urade. Kada je čuo da je Hariken Larsen odjahao još u toku noći, Šejn je povukao Hogseta prema štali.

— Idete li i vi, Hogsete?

— Neće biti loše ako učinim neko junačko delo. To će mi doneti još veći ugled u svetu dama.

Kob je trčao za njima.

— Šta je sa Likokom? — upita on Šejna dok je ovaj sedlao konja.

— Uhapsite ga dok se ja ne vratim — reče Šejn.

Video je kako je Kob prebledео, ali ga to nije interesovalo.

Nekoliko minuta kasnije Šejn i Hogset su jahali jedan pored drugog. Izašli su iz grada.

XVI

Zadnjica Harikena Larsena pekla je snažnog čoveka kao da sedi na usijanoj ploči šporeta. Njegove psovke su se odbijale kao eho o strme strane kanjona. Jahanje uz brda mu je bilo jako teško.

Nije se više osvrtao prema Sledžu Karpenteru i Venus. To što su mu se podsmievali dovelo ga je do besa.

Na svu sreću nije morao da jaše čak do vodopada. On je ranije naišao na Sledža i njegovu kćerku i ispričao im šta je saznao od Rudija Hogseta.

Sledž Karpenter je prebledео kao krpa. On je odmah shvatio da ni Šejn neće moći da mu pomogne ako Lenark i Čučilio uspeju da dignu u vazduh most preko Kojot kanjona.

Sada nisu bili daleko od mosta.

Stalno hujanje Lit! Vud Rivera u dubinama provalije kao da je visilo u vazduhu.

U jednom udubljenju u steni Sledž Karpenter je zaustavio svoga belog konja i sjahao. Izvukao je svoj karabin iz sedla i dobacio uzde svojoj kćerki Venus.

— Hej, zar nećeš da sjašeš, Harikene? — upita on.

Larsen je razvukao bradato lice.

— Ne mogu ni da se mrdnem, Sledže — reče on.

Karpenter se isceri i priđe Larsenu.

— Čekaj, pomoći ću ti Harikene.

Podigao je jednu Larsenovu nogu i pomogao mu da je prebaci na drugu stranu konja.

Larsen prugušeno jauknu. Sledećeg trenutka našao se u pesku pored konja. Opsovao je i ustao polako. I on je takođe uzeo svoju pušku iz sedla.

Ti ćeš ostati kod konja, Venus — reče Sledž Karpenter.

Venus nije ništa odgovorila. Nije htela da se prepire sa dvojicom grizlija. Ona će pričekati nekoliko minuta, a zatim će krenuti za njima.

Larsen je mogao samo polako da korača. Koža na unutrašnjoj strani njegovih butina ga je pekla. Njegovo lice je bilo mračno i on je proklinjao te kućkine sinove koji su ga primorali da jaše.

Zatim su ugledali most ispred sebe.

Krijući se iza jedne stene prišunjali su se oni blizu.

Nigde nisu mogli nikog da vide.

Skoro deset minuta posmatrali su most koji je vijugao kroz kanjon.

Tada se Hariken Larsen trgao.

Njegov pogled kliznuo je preko konstrukcije greda koje su vodile naniže u uski kanjon.

— Dole — reče on i pokaza ispruženom levom rukom dve tačke u kanjonu.

Sledžu Karpenteru zastade dah.

Dvojica nitkova nalazili su se baš na onom mestu gde su podupirači morali da nose najveći teret.

Likokovi revolveraši su instinktivno pronašli najosetljivije mesto u konstrukciji mosta i spremali su se da tamo stave eksplozivno punjenje.

Dvojica džinova pogledaše jedan drugog.

Karpenter podiže svoju kapu sa čela.

— Moramo nešto preduzeti, Harikene — reče on.

Ustali su odlučno i prišunjali se bliže kanjonu.

Stamo su se osvrtnali da vide da li možda nema još ljudi u blizini.

Stigli su do ivice kanjona.

Sledž Karpenter opsova.

Dvojica momaka počeli su da se penju gore prema mostu.

Eksplzivno punjenje se jasno moglo videti. Bilo je pričvršćeno u obliku viljuške za najvažnije podupirače mosta.

Dva čoveka bili su revolveraši Karl Lenark i melez Čučilio. Lenark je imao poteškoća prilikom penjanja zbog svoje krute desne ruke. Čučilio koji je za sobom vukao fitilj, morao je više puta da mu pomogne.

— Šta da radimo, Sledže? — upita Larsen.

Sledž Karpenter steže usne kada je video da su se dvojica revolveraša popeli na most i uspravili se.

Čučilio je držao jedan kotur fitilja u rukama i pogledao u dubinu. Zatim je kleknuo. Očigledno je hteo da zapali fitilj.

Karpenter nasloni svoj karabin na rame. Mislio je samo na to da spreči dvojicu revolveraša da zapale fitilj.

Pre nego što je Larsen mogao bilo šta da kaže prasnuo je pucanj iz karabina.

Videli su kako je kugla odbacila meleza u stranu i on pade na šine.

Lenark se trgao.

Pre nego što je Karpenter uspeo da isprazni svoju pušku i da je ponovo napuni, reagovao je revolveraš. Kleknuo je i zapalio drvice šibice.

Pojavio se mali plamen koji je đavolski opasno šištao.

Revolveraš je ustao. Prasnu pucanj.

Čučilo, koji je pokušao da ustane dobio je kuglu u grudi iz Lenarkovog revolvera.

Melez je kriknuo i survao se sa mosta dole u dubinu kanjona. Za njega više povratka svakako neće biti.

Hariken Larsen viknu besno. Sada je i on pucao. Međutim, njegova kugla je promašila revolveraša i Lenark se baci u stranu. Sagnuo se i potrčao preko pragova između šina.

— Hej! — uzviknu Hariken Larsen. Gledao je Sledža Karpentera koji je bacio pušku i pojurio prema mostu.

— Ti si lud, Sledže! — urlao je Larsen iza njega. — Nećeš uspeti, Karpentere! Odmah se vrati nazad, ili ćeš odleteti u vazduh zajedno sa mostom!

Venus kriknu. Ipak ni ona nije mogla da zadrži Sledža Karpentera. On je i dalje jurio preko mosta prema mestu gde su revolveraši zapalili fitilj. Tamo se vinuo preko ograde i počeo da se spušta niz konstrukciju oko koje je bio obavijen fitilj.

Hariken Larsen je otvorenih usta gledao kako se svetla tačka ispod Karpentera brzo spušta naniže.

— Harikene! — viknu Venus.

Bradati džin odvoji pogled od Sledža Karpentera i okrete glavu. Odmah je primetio grupu jahača koja je jurila prema mostu. Opsovao je. Istovremeno se začuo i topot kopita.

Venus je već bila naslonila svoju pušku na rame i počela da puca.

Jedan konj se prevrnu u punom galopu i odbaci jahača u stranu. Ostali jahači nisu mogli da zaustave svoje konje na vreme. Konji su vrištali prodornim glasovima.

Venus je sada neprestano pucala.

Uhvatila je panika. Stalno je mislila na svoga oca koji se tamo dole spušta niz konstrukciju mosta i koji će verovatno odleteti u vazduh zajedno sa mostom.

Nekoliko njih je uspeo da zaustavi svoje konje. Skočili su iz sedla i sklonili se u zaklon iza stena.

Venus je prepoznala čoveka koga su ostali zvali Keli.

Neki grub glas je izdavao naređenja.

Venus je morala da se sagne iza stene. Olovo je đavolski opasno zviždalo oko njenih ušiju.

— Neće uspeti! — vajkao se Hariken Larsen.

Venus je osetila kako joj suze teku niz obraze. Samo neko čudo moglo bi da spase njenog oca i most. A i njoj i Harikenu Larsenu se loše piše.

— Ne treba očajavati, devojko — tešio je Hariken Larsen.
— Neka nada još uvek postoji.

Šejn i Rudi Hogest su žestoko terali svoje konje. Konji su bili mokri od znoja, a i Rudiju su na čelu bile krupne graške znoja.

Oni su pre nekoliko sekundi čuli prve pucnje.

Most više nije bio daleko.

Zatim su se čuli pojedini pucnji iz puške, a onda je zagremo kanjon od praska više pušaka.

Most se odjednom našao ispred njih.

Šejn je video oborene konje i jahače koji su se sklonili u zakion.

Sada su i on i Rudi bili otkriveni. Prema njima poleteše kugle. Jedan hitac pogodio je Rudijevog konja. Životinja se propela i zbacila jahača sa sebe.

Rudi Hogset je imao sreće da ne padne na neku tvrdu stenu. On je brzo ustao i potrčao preko do mesta gde se nalazila Venus Karpenter.

— Šejne! — viknu Venus prodornim glasom.

Šejn je poterao svoga konja. Jednim munjevitim pokretom je stavio uzde između zuba i prebacio „remington” iz desne u levu ruku. Desnom rukom je izvadio „vinčesterku” iz sedla. Repetirao je brzim pokretom.

Kao neki đavo jurio je on prema ljudima Union-Pacifika. Njegovo oružje je neprestano bljuvalo olovo i ljudi su bili prinuđeni da se pilepe za zemlju.

A onda se Šejn našao između njih. Jedan momak sa crvenkastom kovrdžavom kosom uperio je cev revolvera u njega.

Šejn mu smesti jednu kuglu u rame.

— Ja radim za Union-Pacifik! — viknu Šejn. — Ko bude pružio otpor moraće da odgovara pred sudijom.

Ljudi su ga gledali netremice.

— Pa i mi smo iz Union-Pacifika, mister — reče jedan.

— Znam ja to — odvrati Šejn. — Zato više ovde neće biti pucnjave, jeste li razumeli?

— Ali most! Karpenter ima nameru da ga digne u vazduh! — viknu momak sa crvenkastom kosom.

— To je moja stvar! — viknu Šejn. — Da se ne čuje ni jedan pucanj više, jeste li razumeli?

Šejn okrete svoga konja i potera ga prema mestu gde su se nalazili Venus, Larsen i Hogset. Tamo kliznu iz sedla.

— Gde je Sledž? — upita on.

Hariken Larsen pokaza rukom dole prema isprepletenim potpornim gredama.

Šejn je prepoznao Sledža Karpentera koji je kao majmun visio na gredama i polako se spuštao naniže.

Sa njegovog lica se izgubila boja. Bio je bled kao krpa.

Ugledao je plamičak sa koga su vrcale iskre. Crvena tačka gorela je i približavala se jednom paketu koji je bio smešten između jednih vijluški greda.

Šejn je odmah video da Sledž neće uspeti da odstrani fitilj iz punjenja. Bilo je ostalo još najmanje desetak jardi.

Odlučno je uzeo „vinčesterku” i naslonio kundak na svoje rame.

— Ne, Šejne — viknu Venus prodornim glasom. Ona je htela da se baci na Šejna, ali je Rudi Hogset zadržao.

— Vaš otac više ne može uspeti, Venus — reče Hogset.

Šejn je dobro nanišanio. On je video Sledža Karpentera koji se sve brže spuštao. Da li će možda ipak uspeti? Ne, neće! To je bilo jasno kao dan, jer fitilj je sada bio dugačak samo još pola jardi.

Šejn zaustavi dah i povuče obarač.

Odjek pucnja proicmi se kroz kanjon.

Oblak dima karuta je za trenutak zaklonio Šejnu vidik. A zatim je počeo da se razilazi.

Šejn je prestao da diše. Video je kako se Sledž Karpenter uhvatio obema rukama za jednu gredu.

Zatim je ugledao kraj fitilja koji je virio iz punjenja. Vrh više nije goreo.

Šejn odahnu. Pogodio je. Svetla tačka bila je odvojena od fitilja. On je znao da pored svoje sigurne ruke ima da zahvali i sreći što se sve ovako završilo.

Venus mu se odjednom obesi o vrat i prekri njegovo lice poljupcima.

Krajičkom oka video je kako se Rudi mršti.

Odgurnuo je nežno Venus od sebe.

— A, šta je sa Čučiliom i Lenarkom? — upita on.

— Čučilio je mrtav čovek — odvrati Hariken Larsen. — Lenar ga je upucao na mostu, tako da se Čučilio survao dole u kanjon. Sam Lenark je pobegao.

Sledž Karpenter je oslobodio punjenje iz viljuške greda i s njim se polako peo gore ka mostu.

Jahači Union-Pacifika su se približavali. S nepoverenjem su saslušali Šejnovu priču. Nikako im nije išlo u glavu da je Lenark hteo da dignu most u vazduh, a ne Sledž Karpenter.

Šejn ih uputi da s ostalima krenu u Šošon.

On sam se vinuo u sedlo konja i poterao ga prema jugu. Nadao se da je maršal Kob prikupio toliko hrabrosti i da je uhapsio Šona Likoka.

Ljudi krenuše.

XVIII

Šejn je odmah video da nešto nije u redu kada je umornog konja proterao kroz glavnu ulicu prema maršalovom uredu. Jedna povećta grupa ljudi tiskala se na pločniku. Jedan čovek koji je video borbu Šejna sa Likokovim revolverašima, koji su bili postavili zamku, prepoznao je Šejna i doviknuo:

— Lenark je ubio maršala i oslobodio Likoka iz zatvora! Šeri Larsen se pojavi iz saluna.

— Šta je s mojim ocem i Rudijem, Šejne? — upita ona.

— Uskoro će stići u grad — odgovori Šejn i vinu se u sedlo odmornog mrkova koji je bio privezan ispred šerifovog ureda.

Više nije primećivao Šeri. Pojurio je glavnom ulicom. Ubrzo je skrenuo na put koji vodi do Likokove kuće.

Već iz daljine je video da je gvozdena kapija otvorena.

Projurio je kroz nju i zaustavio naglo mrkova tek ispred verande. Dva osedlana konja su bila vezana za poprečnu gređu. Likok i njegov revolveraš su izgleda imali nameru da uhvate maglu, i to što pre.

Šejn je čuo prodoran pisak neke žene.

Jednim skokom našao se na verandi. Izvadio je „remington” iz futrole i bacio se brzo na ulazna vrata. Oba krila poleteše snažno i tresnuše unutra o zid.

Šejnu je bio potreban samo jedan jedini pogled, pa da shvati šta se ovde dešava.

Ispod stepenica je klečala Morin Likok.

Revolveraš Karl Lenark bio je zabio svoju levu ruku u njenu crvenu kosu. U desnoj je držao svoj armijski „kolt”. Cev je bila uperena u glavu žene.

U pozadini velike sale klečao je Šon Likok ispred jednog ormara i gurao papire i svežnjeve novčanica u jednu sivu tašnu.

Likok i Lenark se trgoše kad su čuli da su se otvorila vrata. Okrenuli su se naglo.

Lenark uperi svoj armijski „kolt” u Šejna.

Ipak, sa krutom rukom revolveraš nije bio dovoljno brz.

Šejnov „remington” prasnu. Bleštavi vatreni štap polete prema Karlu Lenarku i samo sekundu kasnije vruće olovo se zabi u revolveraševo telo sa strane.

Revolveraš se naže u stranu i pade na pod. On je bio pustio kosu žene. Morin Likok kriknu i baci se nazad.

Šejn je potrčao prema Šonu Likoku koji je stajao zbunjeno i ukočio se kao da je progutao motku. Međutim, brzo se pribrao. Okrenuo se i zavukao ruku u ormar.

Šejn je naslućivao da se tamo nalazi revolver.

— Ako samo mrdnete bićete mrtav čovek, mister Likok! — reče on oštro.

Likok vrati ruku nazad. Bila je prazna.

Tog trenutka Morin Likok ponovo kriknu.

Šejn je krajičkom oka primetio pokret Karla Lenarka. Bacio se napred. Dok je padao okrenuo se na drugu stranu. Grubo lice revolveraša bilo je iskrivljeno od bola i mržnje. On je pucao i kugla okrznu Šejnovo levo rame.

Šejnov „remington” se oglasi po drugi put. Ovog puta kugla je pogodila revolveraša posred grudi. Lenark posrnu. Njegov armijski „kolt” mu iskliznu iz ruke i pade na pod.

Šejn nije sačekao da Lenark padne na pod. Prevrnuo se i stigao do Likoka pre nego što je on uspeo da povuče obarač malog džepnog revolvera. Šejnov „remington” pogodi njegovu ruku i revolver ispade Likoku iz ruke.

Šejn je uzeo Likokov revolver i pretražio da nema još neko oružje. Nije našao ništa.

Šejn je čuo korake. Okrenuo se.

Morin Likok je prišla Karlu Lenarku koji je nepomično ležao na podu. Namrštila se i pljunula.

Šon Likok uvuče glavu u ramena kada se žena okrenula i pošla prema njemu.

Šejnu sve to nije bilo jasno. Da li je Šon Likok hteo da se oslobodi svoje žene na taj način što će je Lenark poslati na onaj svet, i to zato što se sastajala sa drugim muškarcima? Da li je moguće da je toliko mrzeo?

Odbacio je tu misao. To sada nije bilo ono najvažnije. Ono čemu treba pokloniti pažnju je to da se među papirima u ormaru za novac pronađu dokazi da je Likok prevario Karpen-tera i da je Union-Pacifik olakšao za pozamašnu sumu novca.

Likok se izgleda bojao jedino svoje žene.

— Vratite je nazad, Šejne! — viknu on i ispruži ruku prema Morin Likok.

Stala je ispred njega. Iz njenih zelenih očiju sevalo je stotinu munja. Sa svojom zamršenom crvenom kosom ličila je sada na neku vešticu. Jedna prokleta lepa veštica, pomisli Šejn.

— Ti pokvareno kopile! — prosikta ona otrovnim glasom. — Dozvolio si tvom prijatelju Lenarku da me ubije. Hteli ste da me se oslobodite da niko ne bi mogao da kaže ništa protiv vas. Prezirem te, pokvareni kučkin sine. — Okrenula se prema Šejnu. — Smestite mu jednu kuglu u lobanju, Šejne. Takav jedan čovek ne zaslužuje da živi na ovom svetu.

Šejn odmahnu glavom.

— O tome će odlučiti drugi, gospodo Likok — odvrati on hladno. — Ja nisam ni sudija ni dželat. Dobro bi bilo da odete gore i da se malo doterate. Uskoro će u vašoj kući biti velike gužve. Lenark je ubio maršala kada je oslobađao vašeg supruga iz zatvora.

Njen pogled pade na novac u torbi.

— To je moje — reče ona.

— Žao mi je, gospodo Likok. Novac i papiri su zaplenjeni. Ako ne odete iz sale i ne uputite se gore, biću primoran da uhapsim i vas.

Za trenutak je oklevala. Zatim je podigla glavu, jer je čula topot kopita ispred kuće. Krenula je.

XIX

Džej Guld je došao vozom iz Pokatela.

Šejn je dugo razgovarao s njim, pošto je Džej Guld prethodno pregledao Likokove papire.

Kod Likoka je nađen gotov novac više od pola miliona dolara. Kad se pomisli na to kakav je raskošan život vodio Likok, onda se lako niče izračunati da je taj prepredeni čovek olakšao Union-Pacifik za poveliku sumu novca.

Likok se ponovo našao u zatvoru. Uveče je pokušao da se obes, ali su ga sprečili u tome.

Nekako kao da Džej Guld nije bio zadovoljan Šejnovim radom.

Šejn je znao i uzrok.

Pruga „K i L” više nije pripadala Union-Pacifiku pošto je Likok falsifikovao potpis na priznanici.

— To će vas koštati malo više, mister Gulde — reče Šejn i osmehnu se.

— Mislite da je Karpenter spreman da nam proda prugu, Šejne?

— Moguće je — promrmlja Šejn. — Zavisi od cene. Vi sami znate da pruga vredi bar milion i po dolara.

— To je preterano! — viknu Guld. — Kažite Karpenteru da sam spreman da platim milion dolara i ni centa više.

— Milion i dvesto? — upita Šejn.

— Neka bude milion i sto hiljada! Zadnja cena.

— Razgovaraću sa Karpenterom, ako se slaže poslaću ga kod vas, mister Gulde

— Kažite mi, da li je ta gospođa Likok znala za mračne poslove njenog supruga?

— Ne verujem — odvrati Šejn.

Kada je izašao napolje, on se iscerio. Pre nekoliko trenutaka video je Morin Likok kako izlazi iz sobe Džeja Gulda. Odgovarali su jedno drugom. Šejn je mislio na Venus. Osetio je neodoljivu želju da je zagrlji.

Karpenter je srediо sve sa Guldом. Hteli su da nateraju Šejna da uzme onih sto hiljada. Šejn je odbio. Na kraju je pristao da se taj novac utroši u izgradnju nove pruge koju su hteli da grade od Nampe do Bois Sicija.

XX

Venus je čekala Šejna u hotelu. Pred njim je bila cela noć. Pomislio je na Rudija Hogseta koji je sigurno bio kod Šeri. Ona je svakako bila zanesena njegovim junaštvom.

Šejn je ustao rano. Venus je znala da će on još danas napustiti Šošon. On je nije budio. Uzeo je svoje stvari i prešao preko do pruge da sačeka voz za Pokatelo.

Šejn nije verovao svojim očima, kad je video malog, nabijenog čoveka kako izlazi iz Larsenove kuće. Bio je to Rudi Hogset.

— Kuda sada? — upita on. — Mislio sam ti i Šeri...

— Nisam za ženidbu. Volim slobodu. Eto, sada putujem za Kethum. Tamo živim sa dve sestre. Ali, to nisu moje sestre.

— K R A J —

EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ

SLEDEĆA SVESKA
SEJN

BROJ 89

DŽEK SLEJD

PLAVA KRV I VRUĆE OLOVO

izlazi 16. oktobra 1986.